

FILIP ČERVENÁK

PRÍBEHY SPOD KILTU

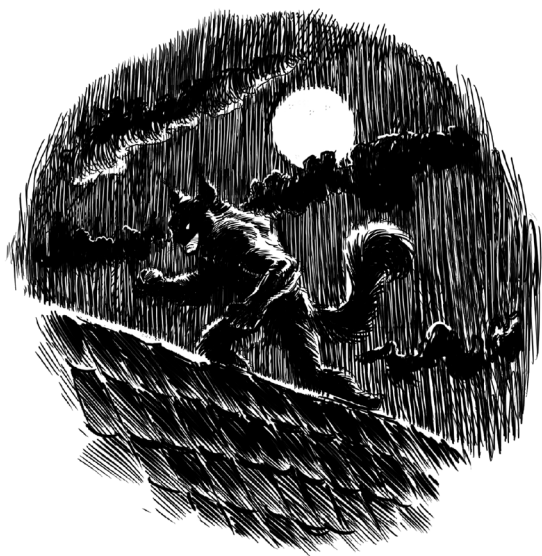

VEVERIČIAK ZAČÍNA

FILIP ČERVENÁK
PRÍBEHY SPOD
KULTU

Hydra, Bratislava 2015

VEVERIČIAK ZAČÍNA

Filip Červenák
PRÍBEHY SPOD KILTU: VEVERIČIAK ZAČÍNA

© HYDRA 2015
© Filip Červenák 2015

Ilustrácie a obálka: Martin „Cucó“ Luciak

Redakčná a jazyková úprava: Eva Piarová

Vydal: Vydavateľstvo Hydra
SNP 2522/19, 066 01 Humenné

www.vydavatelstvohydra.sk
Všetky práva vyhradené

ISBN 978-80-89840-05-2

Z TEMNÔT je zbierka hrôzyplných a čiernohumorných drabble (príbehy do sto slov). Napísal ich Mark E. Pocha, autor hororových poviedok, editor hororových antológií a finalista prestížnych slovenských literárnych súťaží.

Môžete si ju stiahnuť **ZADARMO** na našej stránke
http://www.vydavatelstvohydra.sk/item4d1sk+z_temnot-fantasy_romany

Prajeme vám príjemné hrôzostrašné čítanie!

Akokoľvek sa to môže zdať nepravdepodobné,
tento príbeh bol inšpirovaný skutočnými udalosťami.

CIEST JE VEĽA, OHEN JE JEDEN

Démon upieral pohľad svojich temných, zadymených očí na menšiu postavu pred sebou. Jeho rohy a zuby vytŕčali z hranatej hlavy do všetkých smerov a uhlov. Čierne brnenie zošité z koží dávno zabitých bojovníkov a rinčiace reťaze budili v okolí pocit hrôzy, pod ktorým sa aj steblá trávy a nenápadné lesné kvety, ktoré predbežne neboli ohrozené, mimovoľne skláňali. Nie však muž v kilte.

„Hovorím ti to naposledy: Zober si tú klobásu a pakuj do lesa! Nechci ma vytočiť,“ zavrčal mierne otrávený hlas Roba McEesha, z ktorého natiahnutej dlane sa šírila jemná vôňa čerstvej údeniny ako štít proti temnote sálajúcej z démona. Démon ostal zarazený. Celé desaťročia pred jeho hrôzostrašným pohľadom davu dedičanov bezhlavo utekali do všetkých strán, lumíky skákali z útesov a stromy hrôzou dreveneľi, no časy sa zmenili. Navyše tu bol nový. Čo mohol vedieť o tom, ako to chodí? Váhal, lebo klobáska zavôňala aj jeho pekelnému nosu a z útrobov jeho plameňmi ovinutého žalúdka sa náhle ozvalo temné basové zaškvrcanie.

„Tak počuješ? Nemám na to celý deň,“ zamračil sa Rob. Démon rozprestrel krídla ako mračno zla stúpajúce ponad masívne ramedná, natiahal ruku hrubú ako kmeň mladého bučka a dvoma krivými paznechtami opatrne chytil ponúkaný koniec klobásky. Predsa len to bol pre všetkých dobrý deň.

Rob sa vracal v pomaly sa rozprestierajúcom západe slnka a ešte nejakú dobu počul dupot odchádzajúceho démona, ktorý si, teraz už veselší, pochutnával na dnešnej koristi. Rob však vedel svoje – keď má človek celé dni skákať po skalách a dramaticky vystupovať

z hmiel Vysočiny, ľahšie je mu niesť v batôžku zopár klobások, než sa nadrapovať s obojručným mečom. Keď vybehol pomedzi skaly na vrchole kopca, v oknách ich domca už blikalo večerné svetlo kozuba a všade naokolo sa rozprestierala mäkká tma letného večera. Počul hlasy ostatných, ozývali sa zvnútra a presakovali von do vzduchu. Sadol si na veľký kameň pred domom, odkiaľ mal vysvietené Mestečko, krčiac sa na úbočí Vysočiny, ako na dlani. Vytiahol zo zákertia starú vyrezávanú flautu a pustil sa do svojej obľúbenej piesne *Hrad je v keli*. Tóny pršali dole z vrchoviny ako dážď, ostré, husté a jasné.

Dvere krčmy sa rozleteli dokorán a veselým krokom dnu vkráčal William Robert Alastair Bernard Eric Clifford McEesh, hrdina dávnych bitiek, premožiteľ panien a neohrozený bojovník. Popravde, neohrozeným bojovníkom bol najmä odvtedy, čo sa ho už nikto nepokúšal ohrozovať, ale to mu ani na popularite, ani na sebavedomí neuberalo. Rozhliadol sa po zadymenej miestnosti a zaostril na stôl, pri ktorom sa krčil starý muž, oblečený do šedých handier neurčitého tvaru, a práve čosi zaujato vysvetľoval veveričke, ktorá slamkou ledabolo popíjala pivo z veľkého krígl'a stojaceho uprostred stola. Keď pristúpil ku stolu, veverička sa mierne zatackala. Sadla si do dreveného popolníka vedľa pohára a neistým pohľadom si premerala prichádzajúceho.

„Máš tu voľno?“ uškrnul sa horal a než stihol opýtaný odpovedať, sadol si oproti nemu.

„Tak ako ide život, stavec?“ opýtal sa a bolo to o to vtipnejšie, že muž oproti nemu bol naozaj stavec. Druhý muž až teraz spustil pohľad zo zvieratka a zahľadel sa na spokojnosťou žiariaceho horala.

„Ja som Sandáľ Šedý! V hodine núdze prichádzam so správami a radou!“ deklamoval, pričom veľavýznamne preniesol pohľad z takmer prázdneho pohára na muža sediaceho oproti.

„So správami a radou? Len mi nehovor, že máš zasa hodinu núdze. Minule sme kvôli tomu, že si tam celý čas vysedával, nemohli ísť na záchod a skoro sme si potentovali kilty.“

„Ale čoby!“ zahriakol ho čarodej, „bola to len chvíľka. Navyše, niet sa čo čudovať, keď má človek jesť tie Fičúrove vývary.“ Kývol urazene hlavou smerom k starému barmanovi, ktorý napriek tomu, že sa opieral o palicu, jastril po krčme pohľadom človeka, ktorý vie, o čom je život, a vie, o čom je kšeft.

„Netáraj, ty starigáň. Jedlo robím dobré, len nesmieš byť furt nadraný jak činka! Za mojich mladých liet by sme ťa hodili do potoka a premasírovali vidlami miesto večere,“ zavolał spoza pultu Dedo Fičúr.

Dedo Fičúr bol široko-ďaleko známa osobnosť, najmä v časoch, keď ešte nebol krčmárom, ale viedol gardu Mestečka v mnohých odvážnych a krvavých výpravách, z ktorých sa obvykle vrátil jediný. Pod jeho velením nebol v miere prežitého nebezpečenstva rozdiel medzi výpravou za strateným mačiatkom a lovom krvilačných lesných démonov. Až na staré kolená zvolnil Dedo Fičúr tempo a stal sa šéfom krčmy, neohrozeným vládcom sveta alkoholu, ktorého pravidlá sú často neúprosnejšie než tie, ktoré pojednávajú o love bytostí pekelných.

„Pazgrivec jeden vyschnutý... čo ten vie o svete...“ drmolil nesúvisle Sandálf a trasúcim sa prstom poškrabkal veвериčku, ktorá sa medzičasom rozvalila v miske od orieškov na brušku.

„Fičúra si nevšímaj,“ prehodil McEesh spokojne a premeral si spýtavým pohľadom spiace zvieratko, ktorému teraz tiekla z kútika úst dlhočizná slina. „Od kedy máš partáka?“ opýtal sa a kývol hlavou smerom k miske oranžových chlpov.

„Od včera. Mala poranenú nohu, tak som si ju zatiaľ nechal, reku uvidíme, čo sa z nej vykluje. Volá sa Lorka,“ zaškeril sa Sandálf, zatiaľ čo unavená ryšavá kôpka sa pri svojom mene prebrala, neisto otočila hlavu k Williamovi Robertovi Alastairovi Bernardovi Ericovi Cliffordovi McEeshovi a žmurkla jedným okom. Nie však tak, ako žmurkajú ľudia, keď k sebe priťahujú vrchný aj spodný okraj oka, ale jednoducho zatvorila a otvorila pravé oko. Potom znovu odkvädla.

Práve keď sa čarodej nadýchol, aby pokračoval, rozleteli sa dve krčmy druhý raz dokorán. Bolo to celkom iné buchnutie ako to prvé, ktoré sa dalo označiť za lenivé a priateľské. Toto buchnutie

bolo rázne a agresívne, ako gong pre všetkých návštevníkov, výstražná pred blížiacim sa nebezpečenstvom. Do krčmy vošiel chlap veľký ako stodola, v ramenách taký široký, že sa dnu ledva pretlačil, hnevľivý výraz v tvári, ruky ako lopaty, jednoducho klasický borec, ktorý hrdinu trochu postraší, než v čestnom boji vypustí všetku krv do kanálu pri ceste. Namieril si to rovno k Sandáľovmu stolu a cestou vrážal do každého, koho stretol.

„Hej! Ty si Wrabec McEesh?“ opýtal sa a uderil silnou pästou do stola.

„Keď poviem, že nie, budem môcť v pokoji dopiť svoje pivo?“ Wrabec si pritiahol Sandáľov pohár.

„Okradol si môjho brata o desať zlatákov!“ Zreval chlap.

„Okradol? Vyhral som ich v kartách. Nemá hrať o peniaze, ak sa bojí prehrať,“ prehodil Wrabec, ale tušil, že to nebola odpoveď, ktorou by si v danej situácii zásadne pomohol.

„Teraz hneď tie peniaze vrátiš alebo ťa rozkrájam na malé kúsky.“ Chlap vytasil dlhý meč, ktorý hrozivo zazvonil a vrhal nepríjemné odlesky v žiare pochodní, umiestnených na stenách.

„Ten chlapec mal štyri roky! S takým nemôžeš hrať o peniaze!“ rozkričal sa. „Hneď to všetko vráť.“

„Myslíš, že chodím do krčmy s toľkými peniazmi?“ opáčil Wrabec McEesh pokojne.

„Tak to máš zlý deň, mladý.“ Svaly na hrudi sa chlapovi dvíhali a klesali podľa toho, ako sa mu valili vlny adrenalínu žilami a s ťažkým dlhým mečom sa pohrával ako s pierkom. „Vyzývam ťa na súboj.“

„Do prvej krvi?“ opýtal sa vážne Wrabec.

„Do prvej krvi,“ odpovedal zamračený chlap.

Wrabec nedbalo drgol rukou o čepeľ mužovho meča, pričom sa jemne porezal. Prezrel si ruku, na ktorej sa objavili malé kvapky zasychajúcej krvi.

„Vyhral si,“ oznámil chlapovi a otočil sa späť k stolu. Chlap cival na svojho prekvapivo porazeného súpera ako v tranze.

„Ale... to... ne... to... hádam... akoby... nedá sa...“ habkal a koktal chlap, ktorý v momente víťazstva netušil, čo to vlastne vyhral, ani ako s tým naloží. To sa však už z rozmazaného šedého poza-

dia reality predrali na povrch ruky a nohy veselých a spokojných štamgastov, ktorí nemali radi krčmové bitky, lebo sa im vždy porozlievalo pitie. Táto banda dobrákov pohltila nespokojného chlapa ako páchnuca alkoholická chobotnica a vtláčila mu do ruky pohár smradľavého chľastu.

Netrvalo dlho a aj čarodej sa zdvihol, zobral misku so spiacou veвериčkou a vytackal sa z dverí krčmy. Pred odchodom čosi zašepkal a koniec jeho palice sa rozsvietil bledým svetom. Keby vedel aj nejaké iné kúzlo, možno by neskončil ako štamgast Fičúrovej krčmy. Na druhú však mal, ako tradičný návštevník krčmy, veľké šťastie, že poznal práve toto kúzlo. Aspoň si po ceste domov nerozbil hlavu.

Wrabec ostal pri stole sám a dopíjal svoj krígel' piva. Vždy, keď sedel v krčme sám, prezeral si ostatných návštevníkov, akoby to bola nejaká humorná výstava. Pri jednom stole sa klátil Pišta Fičúr, mestský gardista, ktorý neoplýval veľkou inteligenciou, no napriek tomu si vedel veľmi dobre spočítať, do ktorej krčmy má chodiť, aby od starého otca dostal sem-tam za pohárik na sekeru. Banda neznámych, po zuby ozbrojených trpasličích dobrodruhov sa nad čímsi skláňala a rýchlo debatovala v niektorom z ich tajných jazykov pri vedľajšom stole a kováčov syn Miloš sa spolu s partiou miestnych mládencov rehotali na náprotivnej strane. Ďalších hostí Wrabec nepoznal a mnohí z nich ani neboli tunajší. Súdnam sa postupne vytratil, podobne ako Pišta Fičúr, ktorý po sebe zanechal toľko prázdnych pohárov, že by z nich mohli postaviť skleník.

Keď sa Wrabec McEesh dvíhal od stola, nebol zďaleka taký koordinovaný, ako kým sedel a pil. Ponaprával si kilt, vysypal niekoľko malých medených mincí na stôl a kývol Dedovi Fičúrovi, ktorý si ho podozrievavo premeriaval, ako každého, kto ešte nezaplatil a priblížil sa ku dverám. Vyšiel von a zamieril domov. Z dialky sa niesla ozvena Robovej flauty. Bola to pieseň *Hrad je v keli*.

William McEesh v poslednej dobe často sedel doma na zadku. Nebolo to preto, že Rob všetkým nakázal strážiť stáda, príliš nedran-

covať a žiadne ženy neunášať, ale jednoducho sa mu nič nechcelo. Rozložil oheň, ktorý pomaly odrástol z malého plamienka cez búrlivú pubertu suchého lístia k pokojnému, dospelému a slušnému horeniu. Vybral si klobásku, napichol ju na palicu a sledoval, ako v žiare plameňov vaty postupne roztvára krídla. Nástroj smrti, strašidelný dvadsaťkilový obojručný meč, ležal opretý o klát vedľa Williama a neďaleko sa tiež krčil kameň na brúsenie čepele. Doma bol mier, ale nebolo treba riskovať. Okrem toho, obvykle stačil jeden pohľad na Nástroj smrti ležiaci nablízku a všetky nepokoje sa rozriedili na letné pohľady, ktoré sa pod tlakom toho Williamovho premieňali na silené úsmevy.

„Kde sú všetci?“ ozval sa mu spoza chrbta hlas Arlene McEeshovej, Robovej sestry a jeho sesternice. V tej vete bolo toľko jedovavosti, že si William radšej presadol, aby na ňu videl.

„Neviem, kde sa táriajú. Išli sa prejsť, takže aspoň jeden to určite dotiahol do krčmy. Ale to je ich problém, my sa v pokoji najedzme.“ A tak aj bolo. Klobáska bola vynikajúca a nasledovali ďalšie dva chody.

„Leto sa kráti,“ povedala Arlene. „Ani sa nenazdáme a budú sa nám ovce lámať v zákrutách.“ Povzdychla si a zdvihla zo zeme zažltnutý bukový list. „Povedz Willko, čo budeme s nimi robiť? Už by sa aj ženiť mohli, len keby trochu rozumu pobrali.“

„Ženiť by sa mohli,“ rozmýšľal Willko nahlas. „A ty vydávať,“ dodal.

„Tak to v žiadnom prípade. Taký chlap sa ešte nenarodil, čo by mňa donútil sa vydať.“ Bojovne vystrčila bradu ako zbraň proti všetkým nevítaným ženíchom, ktorí mohli v ktorejkoľvek chvíli náhle začať vyskakovať spomedzi skál. Našťastie sa ani jeden taký ženích neobjavil.

„Tak to vidíš. Ani ty nemáš rozum. A ani dvadsaťtri vyšívajúcich perín,“ odpovedal William a rozmýšľal, ktoré z toho je pre svadbu väčšou prekážkou. Siahol do zákiltia a nahmatal lyžicu. Ešteže ju má. Keby sa chcel ženiť alebo brániť proti čelnému útoku palcátom, bol pripravený. Pripravený – to bolo Williamovo druhé meno.

„Poďme dnu. Som uťahaný a bohvie, kedy tí blázni prídu a či sem vôbec trafia. Ak budú na mol, pôjdem ich ráno pozbierať pod

skalú,“ povedal. Arlene prikývla a spratala niekoľko nádob, ktoré sa povalovali pri ohnisku.

Doma bol pokoj, tak, ako by to malo byť na každom mieste, ktoré sa chce volať domovom. Stromy šumeli, hviezdy žmurkali spoza oblakov a nočné zvieratá sa za výdatného šušťania a praskania konárov preberali k životu.

William pozrel na tri plné misky, ktoré ostali nedotknuté na stole a povzdychol si. Radšej ich počká. Netrvalo dlho a začul pohyb povýše domca, ktorý mohol spôsobiť tak opitý chlap, ako aj triezvy medveď. Keď sa však po chvíli k ohňu zniesli tóny flauty, vedel, kto to vysedáva na kameni. Započúval sa a spoznal tú melódiu – *Hrad je v keli*, stará balada, ktorú Rob často hrával.

Odkiaľsi spadol kameň. Pre Erica McEesha to nebolo veľmi dobré znamenie, keďže sa oň práve snažil zachytiť. Visel za jednu ruku na strmej skale, ktorá sa mu teraz zdala oveľa menej lákavá, ako keď stál dole a povedal si, že na ňu jednoducho *musí* vyliezť. Teraz horúčkovo premýšľal, ako sa posunie viac doprava, kde bolo niekoľko sľubných miest na uchytenie. Skala tam pôsobila pevnejším a dôveryhodnejším dojmom než tá časť, na ktorej sa práve nachádzal. Radšej nemyslel na to, že každý, kto by náhodou zablúdil po ceste dole ku skale a zdvihol zrak, by mu videl rovno pod kilt. Predstava bolestivej smrti okamžite ustúpila tejto novej hrôze a schovala sa v malom, zabudnutom kúte horalovho mozgu. Eric sa načiahol za ďalším kameňom, ktorý vyzeral solídne. Preniesol váhu na pravú ruku, a ako to nevyhnutne muselo skončiť, spadol. Padal poriadne strmo a dlho. Vyrčajúce kamene ho doškriabali a doudierali, no z takých vecí si Eric nikdy ťažkú hlavu nerobil. Keď spadol dole na cestičku, opatrne skontroloval, či je celý a či nemá nič zlomené. Potom sa postavil na nohy.

Už-už premýšľal, akým nevyberaným menom počastuje skalú, keď zrazu zahliadol pohyb. Obrátil sa a podvedome nahmatal rukoväť meča. Vzadu na ceste zbadal dve postavy, ktoré hľadeli jeho smerom, no v šere ich nevedel rozoznať. Keď zbadali, že si ich

všimol, rýchlo zbehli z cesty do prítmnia lesa. Za tú krátku chvíľu sa však Eric spamätal dosť na to, aby bol pripravený votrelcov prenasledovať.

Rozbehol sa a v plnom behu si nasadil baret. Keď dorazil na miesto, kde stáli postavy, zbadal ešte malé odtlačky bosých nôh, ktoré sa strácali v húšti napravo. Opatrne sa pustil smerom, ktorým stopy mierili. Všade bolo ticho ako v hrobe. Eric zastal, teraz už ďaleko od cesty, a iba matne si pamätal, kade išiel. V lese bolo šero oveľa temnejšie ako vonku na ceste, no nebolo sa čoho báť. Udatný bojovník sa nikdy nemá čoho báť. Hlavne ak vaša udatnosť spočíva v umení niekoho udať. Teraz však aj Eric McEesh stíšil svoju zvukovú réžiu na minimum a zakrádal sa lesom ako myška.

A vtom to začul. Prasknutie suchej vetvičky celkom blízko, kúsok vpravo. Keď je niekto obávaným bojovníkom, gniaviteľom obrov, rozkopávačom démoních hláv a hrdúsičom trojhlavých psov, nestane sa ním preto, že vo chvíli, keď je nebezpečenstvo nablízku, rozvážne odhaduje situáciu. Stane sa ním preto, že chytí tú najťažšiu vec, na ktorú dočiahne, a poriadne ňou udrie. Eric vytasil meč, rozohnal sa a skočil medzi stromy napravo, pripravený preliať krv alebo čokoľvek, čo koluje v žilách tomu tvorovi, čo sa ho opovážil sledovať.

Ostal však stáť ako prikovaný, keď zbadal, že spoza stromu naskákava dlhovlasé stvorenie s vencom kvetov na hlave a vystrašene naňho hľadí veľkými očami. Zrazu si pripadal ozaj hlúpo. Spustil ruku s mečom, keď v tom zaregistroval ďalší pohyb, tentoraz naľavo od neho. Než sa stihol obzrieť, schytil takú facku, že sa potkol o vlastnú nohu a spadol. Stálo tam ďalšie stvorenie v dlhých šatách a s vlčou kožušinou prehodenou cez plecيا.

„Čo si myslíš, že robíš? Hulvát akýsi,“ povedalo. Eric sa nezmožhol na nijakú odpoveď. Skutočnosť bola oveľa desivejšia ako rozzúrení obri, trolovia, či psy s ľubovoľným počtom hláv. Rozhnevaná žena.

„Kto... kto vy vlastne ste?“ vyjachtal a rukou si prešiel po ubolenej sánke. Bola to rana ako od trola.

„Kto my sme?“ zamračila sa tá v šatách. „My sme lesné bytosťi, chmuľo. A ty patíš k tým bláznivým chlapom v sukniach, čo

tu stále poskakujú. Ale špehovať počestné lesné tvory, to je vrchol všetkého!“ Rozčertená lesná bytosť si uhladila vlasy.

„Špehovať?“ podivil sa Eric. „Ja som len spadol zo skaly.“

„Tak ti treba, nemal si tam ložiť,“ vyhlásila lesná bytosť rezolútne.

On, muž, ktorý zaškrtil naraz dvanásť vlkolakov, sa cítil byť porazený.

„Tak teda... sa vám úprimne ospravedlňujem,“ zaváhal, „za to s tým mečom a vôbec.“ Pripadal si, ako keď sa volské oko pomaly smaží na rozpálenej panvici. „Ja už pôjdem, ak dovolíte, vzácne, hm, bytosti,“ vyjachtal a vstal. Meč radšej schoval, aby ním zbytočne neprovokoval, a napravil si baret.

„Tak to by som prosila,“ zaklincovala dialóg lesná bytosť. Eric vedel, že ho prebodáva pohľadom celý čas, no keď sa obzrel, zbadal, že druhá lesná bytosť, s vencom kvetov na hlave, sa naňho usmieva. Keď však zachytila jeho pohľad, rýchlo zmizla za stromom.

Po krátkom blúdení vyliezol na cestičku a rozhladol sa. Bola už úplná tma. Napriek tomu, že bol zahanbený a ešte aj doudieraný, cítil sa zvláštne spokojný. Pre Erica McEesha to bol tiež dobrý deň. Ani nevedel aký dobrý.

Keď sa šteral hore vysočinou späť domov, vietor fúkajúci od východu mu priniesol do uší tóny flauty. Hneď ju spoznal. Bola to *Hrad je v keli*.

Unavený Wrabec McEesh zdolal posledné kamene a v tme pred sebou zbadal žmurkajúcu chalupu. Bol doma. Keď prišiel bližšie, zbadal, že William, Rob a Eric sedia okolo ohňa a večerajú. Návrat domov bol vždy upokojujúci, hoci to bol návrat z krčmy, nie z boja. Prisadol si k Robovi a načiahol sa po svoju misku. Čakala ho plná akéhosi gulášu, ktorý voňal dobre, nech už bol spravený z čohokoľvek. Siahol do zákiltia a vybral svoju lyžicu.

„Tak ako?“ prehodil. Všetci pozerali do plameňov, spokojní, ako len môžu byť unavení a po zásluže najedení chlapi.

„Dobre, ako inak,“ odpovedal William. „Bol si dole v Mestečku?“

„Hej, u Fičúra.“ Wrabec prehrabol uhlíky a prihodil poleno.

„Zajtra pôjdeme dolu za vladykom. Peniaze meškajú. Nevie, či si tí žgrolši z hradu myslia, že im ich škaredé ovce budeme zadarmo pást alebo čo,“ prehodil Rob.

„Dávno som ti hovoril, nechajme si len naše ovce, tie ich radšej ukradnime a basta,“ zamiešal sa Eric.

„Áno, a na druhý deň tu máme plecháčov, drakobijcov, dragúnov a neviem koho to tam ešte majú,“ zaškeril sa na bratranca Robert s lyžicou na polceste k otvoreným ústam.

„Tým lepšie. Dragúni ku gulášu pasujú akurát, by som povedal.“ Ericov úsmev sa ešte rozšíril.

„Ba, Robovi už nepasujú. Zmäkol ti meč, bratranček?“ Wrabec drgol plecóm do zamysleného Roba.

„Ale, ale, ale, ale!“ nasrdil sa Rob. „Chceš vyskúšať?“ Šmátral po svojom meči, ten bol však odložený v dome. Wrabec si to všimol.

„Vidiš? Neozbrojený chodíš z domu? To sa ti nemusí vyplatiť.“

„Veď len počkaj. Teraz sa ti vtipkuje, ale keď ťa chytím, uvidíš.“ Rob sotil do Wrabca, ktorý ratoval svoju misku guláša.

„Si mŕtvý,“ povedal, opatrne položil misku na zem, uistil sa, či sa mu nič nevylialo, a vytasil meč.

„Ale neblázni.“ William dal Wrabcovi jednu výchovnú poza uši. „Daj to preč, ešte sa niekto poreže. V Mestečku boli minulú noc výtržnosti. Lukáša Hviezdu, toho vandráka, čo sa motá za kostolom každú nedeľu, vraj zmlátil akýsi maskovaný chlap.“

„Jáj, Lukáš. Raz chcel odo mňa zlaťák za to, že ma naučí reč zvierat, ale keď sa mi to pokúsil zdarma predviesť, znelo to skôr ako reč borovičky, tak som sa na to vykašľal. Ten jazyk sa učím každý štvrtok večer,“ zasmial sa Eric, spokojný sám so sebou.

„Aj ja si ho pamätám,“ prehodil Wrabec. „Nie je to zlý chalan, len opustený. Pretľka sa.“ Všetci znova zamyslene hľadeli do plameňov. Aj oni sa pretľkali. Ako slon papierovým Betlehemom.

Noc hustla a všetci štyria chlapi sedeli okolo ohňa ešte hodnú chvíľu. Postupne sa so zíváním zdvihli William a Wrabec, neskôr Rob. Eric ostal spať vonku. Uložil sa kúsok od ohniska, rozviazal si uzol na kilte a celý sa doňho zabalil. Posledným zvukom, ktorý začul, bol Wrabcov hlas, nesúci sa z obloka.

„Willko, nevieš kedy príde Donald?“

STRATENÁ MLADOSŤ V PRÁŠKU

Banda trpaslíkov postávala uprostred skál a radila sa. Všetci pozerali do jednej starej, ošumelej pergamenovej mapy a rýchlo si čosi drmolili svojim tajným jazykom pre rozhovory o zlate. Trpaslíci mali mnoho tajných jazykov, ale tajný jazyk pre rozhovory o zlate bol ich úplne najobľúbenejší. Prvý prehovoril ten, čo vyzeral najstarší a dlhú bradu mal zapletenú do úhľadných vrkôčikov.

„Podľa Huncúta sme mali ísť tridsaťpäť krokov na západ, ale cez ten kameň sa nedalo prejsť.“

„Skúsím tam uviazať lano a vyliezť hore. Teraz to nesmieme stratiť,“ povedal Najchudší. Ostatní horlivo prikyvovali. Zlato sa nesmelo stratiť – to už radšej dušu. Aj keď na druhú stranu, duša trpaslíka je aspoň z osemdesiatich percent tvorená zlatom.

Najchudší sa vyškríbal na skalu, uviazal jeden koniec lana okolo silného stromu, na skúšku ním zamykal a hodil druhý koniec svojim spoločníkom. Zvyšní trpaslíci sa chopili lana a postupne liezli hore. Nezabúdali rátať, merať a navzájom svoje zistenia konzultovať.

Keď vyliezli na skalu všetci štyria, slnko už bolo vysoko. Bol čas dať si niečo poriadne na obed. Keď trpaslíci hľadajú zlato a idú pri tom obedovať, nie je to ako keď niekto *len tak* obeduje. Pri tejto príležitosti povytahovali z batohov tolko mäsa, že by z neho mohli poskladať celého koňa. Ten, čo mal železné rukavice, otvoril svoj

batoh. Bol plný zemiakov pečených v šupke. Posadali si do kruhu a hodovali. Po niekoľkých hodinách sa znova zdvihli, o polovicu ťažší než predtým a dvakrát takí veselí. Najstarší opäť vybral Huncútovu mapu a prezeral si ju skúmavým pohľadom.

„Chlapi, nemáme to hore nohami?“ povedal.

Arlene McEeshová vstávala ráno prvá. Niežeby mala nejaké špeciálne povinnosti, ale vychutnávala si ranné vyháňanie spáčov z postelí. Wrabec McEesh sa štvornožky plazil zo svojej izby a jednou rukou sa pri tom snažil vykrývať sesternicine dobre mierené rany vankúšom.

„Dajte sa dokopy! O chvíľu odchádzame. Slnko už je vysoko,“ zakričal William, ktorý sa vo dverách obzeral, či nič nezabudol doma. Bol pripravený, oblečený, ozbrojený. Spáči naňho znechute ne pozreli, ale pomaly sa začali zviechať.

„Musíme ho zabiť v spánku,“ navrhol Wrabec. Eric ledva badať teľne prikývol.

Vysočina zavčas rána nie je také útulné a vrúcne miesto ako večer, to vie každý, kto sa tam ráno zobudí. Kilty síce chránia pred sychravým ranným chladom dobre, ale nízky horský vietor, ktorý si s kiltom hravo poradí, neslávne známa *horalova zhuba*, bol dôvodom, prečo Wrabec, William a Eric McEeshovci postávali v rannej hmle nervózne a s prekříženými nohami. Zdalo sa to ako večnosť, než sa z domca konečne vymotal Rob, prehadzujúc si na chrbát malý batoh, ktorého obsah pred odchodom ešte raz dôkladne skontroloval. Ovce sa pásli obďaleč a spokojne bláčali.

„Počúvajte, vedeli ste, že dole pod skalou žijú lesné bytosti?“ načal ticho Eric.

„Lesné bytosti?“ nadvihol obočie Rob. „Nič také som nepočul.“ Zamyslene sa poškrabal pod baretom.

„Áno. Včera som ich videl na ceste. Sledoval som ich stopy do lesa a stretli sme sa. Keď som ich našiel, vynadali mi ako psovi.“ Eric sa tváril ešte kyslejšie než doteraz a očividne ho to priznanie zahanbilo.

„Tak si ich mal rozsekať na kúsky. Nabudúce by si rozmysleli, špehovať ťa,“ nadhodil Wrabec.

„Práve to je ten problém,“ Eric si žmolil palce na rukách, „chystal som sa na to, len vieš, ony sú... akoby som to... no... vyzerajú ako dievčatá,“ vyjachtal napokon. Wrabec v tej chvíli zakopol o kameň.

„Dievčatá?“ vyhrkli unisono traja prekvapení bratraci McEeshovci.

„No teda, viete... hm... nemôžem si byť úplne istý. Predsa len sú to lesné bytosti a u nich nikdy nevieš, ale vyzerali celkom ako dievčatá. Dlhé vlasy, šaty, kvetiny a podobné veci,“ vysvetlil Eric, na čo všetci traja na slovo vzatí odborníci vo veciach spoznávania dievčat uznanlivo prikývli. Vyzeralo to jednoznačne. Dlhé vlasy a kvety, to boli nespochybniteľné dôkazy. Teda skoro nespochybniteľné.

„A nemohli to byť tí elfskí dobrodruhovia, otvorení všetkým druhom zážitkov?“ zamyslel sa William.

„Pamätáš si ich, nie? Keď odchádzali z Mestečka, všelikto musel všeličo vysvetľovať.“

„Nie, nie. Tí už dávno odtiahli včerty. Tieto som ešte nikdy nevidel.“ Eric sa tváril zamyslene.

„No a čo na ne teda hovoríš? Chrumkavé?“ Wrabec zavrátal svoj úšľabok do Ericovej nevinnej tváre.

„Keď už sa pýtaš, jedna sa mi celkom pozdávala. Tá, čo ma neudrela.“ Eric si mimovoľne počúchal sánku, ktorá ho stále trochu bolela, napriek tomu, že si na ňu večer natrel vrstvu Arleninej masti na starú nohu. Lesné bytosti majú ozaj prudký švih. To sa však už do Erica všetci po práve obuli a uľahovali si z neho, až kým nevošli do Mestečka.

Kto chcel vojsť do Mestečka, musel prejsť hlavnou bránou, ktorú strážili bojovní príslušníci mestskej stráže, poväčšine vnuci Deda Fičúra. Išlo o tú najzmatenejšiu, najnekompetentnejšiu a najlenivejšiu zbierku povaláčov, lotrov a nactiutŕhačov, ktorí sa však ako jediní odhodlali túto prácu robiť, nuž ich všetci radšej nechali tak. Muži z Vysočiny obvykle nemali problém dostať sa do Mestečka, lebo povest' kontroverzných vojnových hrdinov, ktorá ich dodaleka predchádzala, prenikla do uší tých rozumných, zatiaľ čo tí nerozumní poznali McEeshovcov z krčmy. Ani dnes ich nikto pri bráne

nezastavil, tak sa vybrali rovno k vladykovmu drevenému domcu, ktorý bol najvyšší a najhonosnejší v Mestečku. Tehlové domy v Mestečku príliš neleteli, jednak preto, že tehly sú ťažké a nikomu sa ich nechce prenášať, nieto ešte stavať z nich dom, a tiež preto, že drevené domy lepšie horia.

Prvý, koho na ulici stretli, bol čarodej Sandálf. Mával na nich zďaleka, tak sa k nemu vybrali. Keď prišli bližšie, videli, že čarodejova veverička sedí na kameni vedľa neho a hrá na maličkú gitaru z orechovej škrupinky a Sandálfových fúzov.

„Pozrite, čo dokáže!“ ukazoval pyšný čarodej. „Naučil som ju už plno pesničiek.“ Lorka obrátila malú hlavičku k horalom a žmurkla. Vlastne nežmurkla, len zatvorila a znovu otvorila pravé oko.

„Desať malých goblinov, Baladu o osamelom trolovi...“ drmolil Sandálf a počítal pri tom na prstoch.

„Áno, áno, je to úžasné,“ ocenil ho Rob. „Nevieš, či je vladyka doma?“

„Veru je. Má teraz plno opletačiek okolo tých násilníkov,“ prehovoril čarodej s vážnou tvárou.

„Čo sa vlastne stalo? Počuli sme akurát, že niekto zbil Lukáša Hviezdu,“ pokračoval Rob.

„Keby len to. Toho chlapca zbili, lebo chceli uniesť dievčinu, čo bola s ním. Veru tak.“

„Dievčinu? Akú dievčinu?“ opýtal sa Wrabec. „A prečo bola s Lukášom dievčina?“

„To ja neviem prečo, ani ktorá to bola. Len, že ju ten chlap chcel odniesť, ale Lukáš mu ju nedal, tak ho zmaľoval domodra. Dievča utieklo. Aspoň tak som počul od starkého Fičúra,“ povedal Sandálf a všetci sa pohrúžili do úvah. Čo niekto počul od Deda Fičúra, na to mohol vziať jed, že je pravda. V jeho krčme sa premlelo toľko novinek a správ, že starý krčmár bol najinformovanejší chlap v celom šírom okolí. A Dedo Fičúr vždy vedel, čo hovorí.

Všetci štyria sa rozlúčili so Sandálfom, ktorý sa odšuchtal do bočnej uličky. McEeshovci sa vrátili na hlavnú ulicu a štrádovali si to k vladykovmu domu.

Vo vladykovom dome to bzučalo čulým životom, služobníctvo vchádzalo a vychádzalo z miestností, nespokojne sa tváriaci chlapi,

nazerajúci do dlhých pergamenov s pečatou, zamyslene vychádzali z dverí a potmehúdsy sa tváriaci obchodníci si mädlili ruky v hale. William McEesh potiahol nosom a zamračil sa, keď všetci štyria vošli do miestnosti, v ktorej sa čakalo na prijatie. Mužik s orlím nosom, postávajúci obďaleč, akoby čakal len na to. Vybral sa k nim.

„Nasledujte ma, panstvo,“ uklonil sa tak hlboko, až sa mu pero za klobúkom dotklo podlahy a horalí sa vybrali za ním. Návštevníci vladykovej rezidencie si ich s očividnou nedôverou premeriavali. Cesta trvala celú večnosť, až sa unavený, upotený a ťažký vzduch lepil na steny haly. Vo dverách do vladykovej komnaty minuli muža v špicatom klobúku s tvárou ako vytesanou z kameňa, ktorý ani brvou nepohol, keď ich míňal. Vladyka Vlkoň bol statný chlap, silný, s jasným pohľadom a prívetivým výrazom tváre, aký má každý, za kým prídu McEeshovci, ak nechce prísť o ľadvinu.

„Vitám vás,“ povedal s povzbudivým úsmevom. „Posaďte sa,“ ukázal na stoličky pred sebou, ktoré stáli na náprotivnej strane dubového stola. Všetci štyria si sadli. „Ako vidím, hradní páni sa omeškali s platením.“ Vladyka sa zamyslene zahľadel na akýsi pergamen.

„Áno, presne tak,“ potvrdil Rob a jeho hlas bol len jemne výhražný, zatiaľ čo zvyšok tónu bol presiaknutý pochopením, trpezlivosťou a pozitívnym prístupom.

„Nebojte sa. Všetko sa dá do poriadku. Od vrchnosti prichádzajú peniaze vždy na začiatku mesiaca, takže by som vás mohol vyplatiť teraz z kasy Mestečka a doplniť peniaze, keď prídu,“ navrhol vladyka, viditeľne znepokojený výrazom na tvárach troch bratrancov McEeshovcov, ktorí spoza pokojného a vyrovnaného Roba vrhali podmračené pohľady.

„To by bolo od vás veľmi láskavé,“ ocenil vladykovo gesto Rob. Ostatní povolili hrozivé výrazy v tvárach a nechali ľahké úsmevy rozliahť sa pomedzi líčne kosti. Každý, kto by sa však lepšie prizrel, by videl, že tie úsmevy sú jemné ako pavučinka, v pozadí ktorej horí vatra.

„Môj pokladník vám peniaze vydá. Môžete ísť,“ povedal vladyka veselo a bolo na ňom vidieť, že mu odľahlo, keď rozhovor neskončil krviprelieváním, ani vypálením domu. McEeshovci vstali, jemne sa

uklonili a vypochoďovali z miestnosti. Mužík tam už na nich čakal s mešcom plným peňazí.

„Tu podpísať,“ ukázal na pergamen, ktorý sa zjavil ako mávnutím čarovného prútika. William ho podpísal, prebral peniaze a kývol mužíkovi na pozdrav. Vyšli von. Keď prišli ku krčme, zbadali, že z kontajnera na odpadky, prisunutého k zadnej stene Fičúrovej krčmy, trčí čosi, čo vyzerá celkom ako čižma Lukáša Hviezdu.

„To bude on,“ zhodnotil stav vecí Wrabec. Štuchol do tela, ktoré sa síce nehýbalo, no odkiaľsi zospodu vysielalo prúdy chrchlavého dychu. „Zobudíme ho?“ opýtal sa.

„Asi by sme mali. Spánok v kontajneri mu dobre nespraví,“ zamyslel sa Rob. Wrabec si povzdychol, strčil ruky do kontajnera a rýchlym, prudkým pohybom vytrhol chlapca z kopy odpadkov. Keď ho skladal na zem, Lukáš sa s myknutím prebral, vydesene hľadiac najprv na Wrabca, potom na ostatných McEeshovcov postávajúcich vedľa.

„Čo je? Čo sa deje? Nebite ma, prosím!“ vykrikoval a reflexívne sa schúlil do kľbka medzi Wrabcom a kontajnerom. Už na prvý pohľad to bolo veľmi malé a krehké kľbko.

„Neboj sa, my ti neublížime. Pamätáš si ma? Volám sa Robert. Rob McEesh,“ povedal Rob chlácholivo, položil Lukášovi ruku na plece a kľakol si ku nemu.

„Ja som Lukáš Hviezda, pre kamarátov Luk,“ povedal chlapec a chytil sa Robovej ruky ako topiaci sa slamky. Lukáš Hviezda mal bujné, strapaté čierne vlasy, hnedé oči, bol vysoký a chudý. Pod pravým okom mal veľkú zelenú modrinu, na viacerých miestach bol oškretý a doudieraný. Oblečenie mal dotrhané, krčil sa ako zbitý pes a zápästie pravej ruky mal napuchnuté ako balón.

Rob potiahol ruku a pomohol chlapcovi vstať na nohy. Luk sa najprv zapotácal, potom ostal pevne stáť, hoci nahrbený a ustráchaný.

„Čo odo mňa chcete?“ opýtal sa chlapec, keď sa pomaly povystieral a pretrel si oči.

„Opýtať sa na to, čo sa stalo predvčerom v noci,“ prívetivým hlasom začal Rob.

„Predvčerom v noci? Toto sa stalo.“ Ukázal prstom na svoju tvár. „Len si tak ideme s Marienkou Lapášovou po ulici, keď zrazu

z bočnej uličky, tamto na rohu, vyjde chlap, sotí do mňa a chytí ju za ruku.“ Lukáš sa zamračil. „Chcel ju odtiahnúť, ale bránila sa. Tak som sa doňho pustil.“

„A ona?“ pokračoval s rovnako zamračenými výrazom v tvári Rob.

„Utiela. Než so mnou skončil, bola už preč.“ Luk sa na moment zatváril hrdo, no to rýchlo pominulo a opäť bol len bezradnou zbitou sirotou.

„Chápem. A čo to bolo za chlapa? Pamätáš si ho?“

„Veľmi nie. Tvár mal zakrytú, bola tma a on bol celý v nejakom tmavom odevu. Nevieam ho opísať, iba ak silu jeho úderu,“ smutne sa uškrnul. „Bol fakt veľký, široký v ramenách a keď ma udrel, myslel som, že neostanem v jednom kuse.“

Rob si Lukáša zachmúrene prezeral. „Môžeme ti nejakú pomôcť?“

„Mne? Ak nemáte stratenú mladosť v prášku, tak ťažko.“ Lukáš sa znova smutne uškrnul. „Ale vďaka za záujem.“ Kývol im na pozdrav a odšuchtal sa do vedľajšej ulice.

„Vyzerá zle. Toto by s ním obyčajný zlodejčiek nenarobil,“ povedal Eric.

„Navyše si neviem predstaviť, čo by mu asi tak chcel zlodejčiek ukradnúť,“ doplnil Wrabec.

„Hm. Zjavne Marienku Lapášovú,“ zahundral Rob. Upravil si batoh na chrbte a kývol hlavou smerom ku skalám. Ostatní prikývli a vybrali sa za ním. Slnko bolo vysoko, keď sa všetci štyria znovu vyškrabali k domcu. Arlene sedela pri kotlíku, z ktorého sa parilo, a keď prišli bližšie, zacítili vôňu jedla.

Pri obede všetci mlčali a vychutnávali si jedlo. Nad Vysočinou svietilo jasné, teplé slnko a rozlievalo unavenú spokojnosť po skalách.

„Viete, čo som videla, kým ste boli preč?“ prehodila Arlene, keď boli všetci najedení.

„Čo také?“ zamrmlal William, ktorý si natiahol baret cez tvár, aby mu slnko nesvietilo do očí počas zaslúženého šlofíka. Ostatní si tiež políhali do trávy a rozviazali si uzly na kiltoch.

„Na náprotivnom kopci sa potuluje banda trpaslíkov. Nevieam,

čo tam presne robia, ale vyzerali ustarane. Dúfam, že nevydolujú nejaké dračie vajce alebo inú potvoru.“

„Snáď s nimi nebudú problémy,“ uzavrel Eric, ktorý sa schúlil do kľbka. Všetky trpasličie a iné záhady museli ustúpiť veci zásadnej dôležitosti – poobedňajšiemu šľofiku.

Počas nasledujúcej hodiny sa na slnečným svitom zaliatom kopci nepohlo ani steblo trávy. Všetci McEeshovie chlapi odpočívali a bruchá sa im striedavo dvíhali a zasa ponárali do hlbín kiltov. Odpočinok skončil skoro tak náhle, ako začal, keď sa prebral Rob. Všetkých vyhnal skontrolovať stáda, zatiaľ čo on šiel do domca odložiť peniaze a postarať sa o papiere. Wrabec, Eric a William spokojne obišli skaly, ktoré obklopovali klanové domce. Vydali sa na opačnú stranu vrchu, kde pásli hradné stáda oviec. Zvieratá vyzerali spokojne, zamyslene prežúvali čerstvú trávu ako docenti filozofie prežúvajú desiatový croissant, pričom ich nijako nerozhodila náhla prítomnosť ich pastierov. Už si na to zvykli. Po chvíli si posadali do tieňa košatého platanu na druhé, tentoraz zaplatené kolo poobedňajšieho šľofika. Šľofik pri stádach je predsa len výhodnejší, než ten obyčajný domáci, minimálne z finančného hľadiska.

Vzdych v krčme Deda Fičúra je neustále akoby nasiaknutý dychom tuhého fajčiara a alkoholika, zmiešaný so starnúcim ovocným sadom a špinavými spodkami. Wrabec McEesh posunul pohár, ktorý stál pred ním, Williamovi a sám sa chopil toho vedľajšieho. Vrazil ním do Ericovho a Robovho pohára, ktoré dotyční vzápätí horlivo vyprázdni do hladných žalúdkov.

„Uf. To je tvrdá pálenka,“ uznanlivo kývol hlavou Eric, ktorému oči mierne sčervenali, ale nezakašľal.

„Veru. Ako oceľ,“ doplnil Rob. Jeho pohár ešte nebol celkom prázdny a Rob sa tváril, že to bude ešte nadhlo.

„Aj mne by sa tuším hodila tá stratená mladosť v prášku,“ ponáhal si kosti Eric. „Som celý nejaký stuhnutý a unavený. Keď som bol ešte mladý, takým veciam som sa smial.“

Keď vošiel Pišta Fičúr, na prvý pohľad už niečím poriadnym po-

tužený, vybral sa Wrabec za ním. Z pohľadu ostatných to vyzeralo ako vrúcne alkoholické zvitanie, no Wrabec vedel, že ide o oveľa viac..

„Hej, Pišta! Daj si na mňa pivo,“ zahlaholil Wrabec ako v opere a usadil ho za stôl. Pišta sa nechal.

„Čo chceš, McEesh?“ vysypal po krátkom rozmyslení a dlhom odgrgnutí.

„Zistiť, čo vieš o tej noci, keď napadli Luka Hviezdu,“ Wrabec to naňho vybalil bez váhania.

„Ja? Odkiaľ by som.. Čo by som.. Kde by som..“ Pištov hlas prešiel do mrmlania a chrchlania.

„Si predsa gardista, predstaviteľ poriadku v tejto krajine. Ty musíš vedieť všetko!“ pohladil Pištovo už aj tak abnormálne veľké ego Rob.

„To aj vie... viem,“ vysúkal zo seba Pišta. „Zbil ho... nejaký chlap, čo chcel odniesť tú jeho Marienku, či ako sa to ona... volá. Tuším tak.“ Pišta si poklepal po čele. „Nič iné neviem. Nemohol som ho dolapiť.“ Všetci McEeshovci sa tvárili kamenne, hoci im bolo úplne jasné, že Pišta nemohol dolapiť nikoho, kto práve nesedel vedľa neho pri stole v krčme.

„Tak ti teda pekne ďakujem,“ Wrabec si prisadol k bratrancom, ktorí sa medzičasom usadili okolo susedného stola a s napätím počúvali. Všetci si objednali veľké pívá. Kto chce zapadnúť do scenérie večernej krčmy, musí piť veľké pivo alebo ligotavé hnedé pálenky, z ktorých stúpa jemný opar.

„Hrozné, čo sa to deje. Voľakedy toľko násilia nebývalo,“ povzdychol si Rob.

„Pokiaľ si ho práve niekde nepáchal ty,“ potľapkal ho po pleci Wrabec s úškrnom od ucha k uchu. Aj Eric sa zasmial spolu s ním. Tak to má byť – v krčme sa majú ľudia smiať, nie hnevať a už vonkoncom nie mlátiť. Ide predsa o posvätné miesto, kde sa môže obyčajný človek, hocijaká troska, priblížiť bohu. Minimálne v pocite všemocnosti a že všetko, čo mu napadne, bude dobré.

„Mimochodom, neviete niekto, kedy príde Donald?“ nadhodil Wrabec a poriadne si odpil z pohára.

Šesť pokrčených ramien mu bolo jasnou odpoveďou.

ČAKANIE NA ZLOČIN

Bolo skoré ráno a Eric McEesh sa z domca vykrádal tak nenápadne, ako len vedel, potichu zatvoril dvere a rozbehol sa hore strmým skalnatým zrázom. Prebehol až k pasienkom, na ktorých pospávali ovce, spokojné a tučné. Na opačnom konci pasienka zbehol do doliny, kde zastal a vydýchal sa. Upravil si kilt a skontroloval meč. Keď bol so sebou spokojný, poobzeral sa na obe strany doliny, ešte raz upravil pozíciu baretu na hlave a vykročil.

Po okraji doliny sa dalo vyliezť hore strmou skalou, na vrchu ktorej sa chúlila zle prístupná a strmá cestička. Pre horala to bolo to pravé. Svižne vyskákaval hore, pridržiavajúc sa vytŕčajúcich konárov, tichý ako líška a rýchly ako návštevník krčmy po druhej porcii šošovicového prívarku Deda Fičúra. Vybehol až celkom hore, vyškriabal sa na veľký kameň, vytŕčajúci spomedzi strapatých kosodrevín ako jediný zub na špinavom đasne štamgasta, a jastril dole do náprotivnej doliny. Čakal ako na ihlách, času bolo málo a on už bol nedočkavý.

Keď sa nejakú dobu nič nedialo, vyliezol spoza kameňa úplne, sadol si na vrch, nohy spustil dole nad zráz a kilt si upravil, aby pri prípadnom pohľade zdola nedošlo k žiadnej trápnej situácii. Potom sa zrazu z ničoho nič spod tieňa stromov v doline odlepil jeden malý, útly tieň, ktorý bol prilepený k ešte menšej a útlejšej postavičke v zelenom oblečení z listov a kvetov, s vencom na hlave a bosými nohami.

Lesná bytosť vyšla na čistinku, postavila sa do stredu a vystrela ruky k slnku. Šaty a kvety sa jej ligotali, no do tváre jej takmer nebolo vidieť. Eric sa sám pre seba usmial. Aj na takú dialku bola

roztomilá. Trvalo to len chvíľu, alebo to tak Ericovi aspoň pripadalo, keď sa lesná žienka pohla a on od nej nachvíľu odtrhol pohľad, slnko bolo už vysoko nad obzorom. Dole na čistinke sa malá postavička ponáťahovala, chvíľu poskakovala hore-dole a gúľala sa po tráve. Než celkom odišla spať medzi stromy, na chvíľu zastala. Obzrela sa a pohľadom našla špicatý kameň na vrchu náprotivnej skaly, celkom obyčajný, prázdny, ani stopy po tom, že by tam niekto niekedy liezol. Pokrčila plecami, zasmiala sa a vbehla pod stromy.

Eric McEesh bol veselý, poskakoval si z kameňa na kameň, pohvizdoval si *Hrad je v keli* a na tvári mal široký, spokojný úsmev. Zliezol dole k cestičke, prebehol na opačnú stranu a šterval sa späť na svoj kopec. Ak bude mať šťastie, príde k stádam skôr ako ostatní.

Vyšiel úplne hore a jastril smerom k domcom. Vyzeralo to, že všetci doma ešte spia. Usadil sa na širokom trse trávy, z ktorej sa už odparila rosa a odtrhol jedno steblo. Zapískal, na čo ovce reagovali znepokojenými pohľadmi, ktoré letmo vrhali ponad rytmicky prežúvajúce pysky.

„Tak ako, ovečky? Máme dnes pekné ráno, že?“ zavolať na ne a odhodil trávu. Ovce nereagovali.

„To teda máme, všakže?“ ozval sa mu pri uchu Wrabcov hlas. „Kde sa túlaš takto zrána?“

Eric sa strhol, obrátil sa k bratrancovi, ktorý akoby vyrástol spod zeme priamo za Ericovým chrbtom.

„Čo sa tu tak zakrádaš? Bol som pozrieť stádo, či je všetko v poriadku,“ bránil sa. „Ideme raňajkovať?“ navrhol Eric ako rýchly protiúder proti ďalším vyzvedačským rečiam. Tomu Wrabec nemohol odolať, tak sa obaja zdvihli, ešte raz prepočítali ovečky a vrátili sa domov. Všetko bolo v poriadku.

Na raňajkách sa Wrabec s Ericom stretli aj s ostatnými spachtosmi, ktorí si lenivo pretierali oči nad suchou praženicou.

„... a keď už budete dole, nakúpte veci na pečenie,“ začuli Arleinin rázny hlas, ako dopadá na unavené tváre Roberta a Williama silou horskej lavíny. Obaja poslušne prikyvovali. Ráno majú ženy oveľa hrozivejšiu moc ako cez deň, obzvlášť, keď je to ráno po dlhom večere v krčme. Robova tvár mala nezdravú špenátovú farbu, zatiaľ čo William mal síce farbu v tvári normálnu, ale masíroval si

ubolené brucho. Obaja sa potešili, keď zbadali Wrabca s Ericom.

„No čo, vy dvaja? Tiež je vám zle?“ zavolala na nich, hneď ako si ich všimla. Pozreli na seba.

„Nie, nie, sme v poriadku,“ rýchlo odpovedal Eric, na čo obaja horlivo prikyvovali. Arlene sa zatvárila nedôverčivo, no potom pokrčila plecami a vošla do domca.

„Aký máme dnes program?“ zazíval Wrabec.

„Máme ísť na nákupy. Chýba múka a nejaké ďalšie hlúposti,“ mávol rukou William.

Doraňajkovali mlčky, potom si poumývali ubolené hlavy a vy-pochodovali v husom zástupe na cestu dole k Mestečku. Do Mestečka chodili skoro každý deň, na tom nebolo nič výnimočné. Po ceste nestretli ani živú dušu, čo bolo dobre, lebo Rob a William sa cítili, akoby im mozgy niekto rozdrvil v mažiari, jemne osolil, okorenil, restoval na miernom plameni a podával s dusenou cibulkou. Koľko ráz si už hovorili, že nebudú piť Fičúrovu domácu egrešovicu. Dnes v tom zozname pribudla nová čiarka. Keď prechádzali rušným Mestečkom, Wrabec v jednej chvíli zastal a obzrel sa.

„Choďte do obchodu, dobehnem vás.“ Poklepal Roba po ramene a vykročil rýchlym krokom do bočnej ulice, ktorá odbiehala z hlavnej niekoľko desiatok metrov pred kostolom.

„Kamže?“ zavolal na dievča, ktoré prechádzalo ulicou na opačnej strane. Dievča zastalo a obzrelo sa.

„Ale pozrime sa. Wrabec McEesh.“ Premerala si ho pohľadom a ostala stáť, kým k nej neprišiel. „Čo ty tu tak skoro ráno? Vraj vás v noci vynášali od Fičúra na fúrikoch.“ usmiala sa. Mala dlhé tmavé vlasy spletené do vrkoča, pričom na vrchu mala zastrčené tri pierka, splývavý tenký plášť neurčitej šedozelenej farby a jednoduché šaty. Teraz si Wrabca premeriavala ešte neurčitejším pohľadom, doplneným o pobavený úšľabok.

„Ále, prosím ťa,“ odpovedal pohotovo Wrabec. „To sú len také hlúpe reči. Nás nemusia vyvážať na fúrikoch.“ Hrdo sa vypál, pyšný na svoju pečeň.

„Nemusia? Nevieš, či sa pamätáš, keď tu boli tí perletoví elfskí dobrodruhovia. Vtedy ťa viezli na fúriku a ešte si aj kričal, že vraj je to jednorožec a ty si kráľovná noci.“ Úškrn na jej tvári ostal.

„Jáj to. No... to bolo úplne inak. Totiž... bolo to len raz, bol som opitý a nič to pre mňa neznamenal,“ bľabotal Wrabec na svoju obranu, ruky zopäté v zbožnom geste nevinnosti a pokory.

„To určite. Ale počul si o tom násilníkovi? Je toho plné Mestečko.“ Dievča s pierkami sa zamračilo. „Túto noc vraj boli znovu nejaké výtržnosti. Nikoho nezbili, ale bez stopy zmizla Trnka Palošová, dcéra starého Paloša. Veď ju poznáš, taká milá osoba.“

„Čože? Zmizla? Ako je to možné? Doma doteraz nikomu nechýbala?“

„U Palošovcov doma to vyzeralo ako po výbuchu. Išla som tade ráno po mlieko a videla som do ich domu. Všetko poprehadzované, vázy porozbíjané, neporiadok ako U troch goblinov.“

„A čo starý Paloš? Nedával si na dcéru pozor?“

„Nebol doma. Veď vieš, že si ľúbi ísť večer vypiť. Keď prišiel, Trnka bola preč.“

„To je strašné. Keby som tam bol... keby som toho grázla chytil do rúk...“ Wrabec stískal päste a od hnevu sa mu až triasli ruky. „Kto vie, čo jej urobil, chuderke malej,“ povzdychol si napokon.

„Všetci sa teraz boja, čo bude. Vladyka to nijako nevyriešil a gardisti sú úplne neschopní, veď ich poznáš.“ Obaja prikývli, pretože od bratov Fičúrovcov naozaj nemohli očakávať nič viac než bezradnosť, nekompetentnosť a odpor k skutočnej práci. Gardisti v Mestečku boli čosi ako blchy na psovi – istým nepríjemným spôsobom tam patrili, ale boli malí, protivní a ich prítomnosť nebola dobrá na rast srsti. Aspoň pokiaľ všade rozlievali pálenku a hlúpe reči.

„A ty sa nebojíš?“ opýtal sa Wrabec opatrne. „Keď sa ten šialenec len tak potuluje po vonku?“

„Snažím sa na to cez deň nemyslieť a večer von nechodím,“ dievča s pierkami sa tvárilu vážne.

„Správne,“ prikývol Wrabec. „Určite nechod' nikam sama po tme. Dobre? Keby bolo niečo treba, pomôžeme ti.“ Kývol hlavou smerom ku kopcom, akože jeho slová zahŕňajú horalov vo všeobecnosti, nie len jeho samotného. Usmiala sa.

„Dobre, budem si to pamätať. Opatruj sa a pozdrav aj ostatných.“ Dievča s pierkami sa ešte raz letmo usmialo, kývlo Wrabcovi na pozdrav a vyšlo z uličky. Wrabec za ňou zamyslene hľadel, no

stačilo, že raz žmurkol a už bola preč. Pokrčil plecami, obrátil sa na podpätku a zamieril do obchodu.

O niekoľko minút už všetci štyria McEeshovci s rovnako zachmúrenými výrazmi tváre hľadeli do vreca plného múky. Wrabec ostatným porozprával, čo sa dozvedel od dievčata s pierkami, a sledoval ich rozhorčenie, celkom rovnaké, ako bolo jeho vlastné. Boli takí zachmúrení, že keď prišli s vrecom a ostatnými vecami za majiteľom obchodu, ten ani netrval na platení, ale keďže bol klan od minulého večera pri peniazoch, Rob rozhodol, že zaplatia.

„Nevadili by mi démoni alebo poctivý nájazd trolov,“ rozmýšľal Wrabec nahlas už vonku z obchodu. „Ale čo je to za hanebného tvora čo mláti sirotu a naša bezbranné dievčatá?“

„Dúfam, že ho dostaneme do rúk,“ dušoval sa Rob. „Zavesím ho za...“

„Nikam ho nebudeme vešať. Rozmlátim mu hlavu šutrákom na pomazánku,“ skočil mu do reči Eric, pričom si udrel päšťou jednej ruky do dlane druhej, aby pridal svojej poznámke na útočnosti.

„A aj iné mu môžeme rozmlátiť, nie len hlavu,“ dodal William s lačným pohľadom.

„Počkajte, pamätáte sa, keď starý Lloyd Lleyton na sviatok mäkkej pečene piekol tých plnených vlkolakov?“ opýtal sa Eric. Ostatní prikývli. „A pamätáte sa, čo urobil s ich chvostami?“ Na moment uvoľnené výrazy troch bratrancov sa opäť zvrátili do znechutenej grimasy. „Tak to s ním spravím, keď ho dostanem do rúk ja.“ Pri tej predstave sa všetci štyria tvárili ako stelesnené zadostučinenie. Pravdou bolo, že Lloyd Lleyton „Železná prostata“ McEesh bol drsný chlapík, ktorý raz premohol jaskynného obra tým, že mu odhryzol obe nohy. Niekdajšia žijúca legenda klanu McEeshovcov, v súčasnosti už len legenda, sa preslávil ako vodca krvavých povstaní, prenasledovateľ slabších a bezbrehý uctievač ohnivej vody, jednoducho ako správny vodca klanu, ktorý viedol svojich zverencov ku svetlejším zajtrajškom od veselého začiatku až do smutného konca svojich dní.

„Chudák Lloyd. Je smutné zomrieť triezvy,“ vzdychol Wrabec.

„Veru, veru. To si ten chlap nezaslúžil. Ale tak to na svete chodí,“ poklepal ho po pleci Rob.

„Poďme. Nestojme tu celý deň,“ drgol do Wrabca William. „Arlene sa bude hnevať.“

„Chodťte. Ja vás dobehnem večer. Ešte sa tu poobzerám.“ Wrabec ostal stáť, zatiaľ čo ostatní vzali všetky veci z obchodu, kývli mu na pozdrav a odišli.

Prišiel večer a Wrabec McEesh nebol v krčme. Sedel na lavičke za kostolom, čo bolo miesto asi najbližšie k pomyslenému stredu Mestečka. Nehýbal sa a čiastočne splýval so sadajúcou temnotou naokolo. Obe ruky mal pokojne položené vedľa seba, oči zatvorené a počúval. Sedel tam už viac než hodinu a cítil, ako sa život Mestečka presúva z ulíc do domov, ako tichnu rozhovory, ako sa mení chôdza ľudí z pokojnej a sebaistej na opatrnú a kradmú. Počúval ako hlučne prechádzajú opilci z a do Fičúrovej krčmy, ako sa do ulíc so zotmením vykrádajú opatrní vreckári, počúval ťažké a neisté kroky gardistov strážiacich nočný pokoj aj beh detí, ktoré rodičia na poslednú chvíľu zháňajú k stolom s pripravenou večerou. Oči mal zatvorené, aby ho nič nerozptyľovalo, aby mu neunikol žiadny, ani slabý či vzdialený zvuk. Sedel tam a čakal, ani sám poriadne nevedel na čo.

Až kým to nezačul. Bol to slabý výkrik z ulice kdesi vzađu a vpravo. Bolo to vonku, lebo nebol tlmený stenou domu, len stíšený vzdialenosťou. Wrabec sa odrazil od zeme, vyskočil a rozbehol sa tým smerom. Nevedel presne, kam má ísť, ale bežal po ulici smerom do zadnej časti Mestečka a obzeral sa po bočných uličkách. Bola tma, no ešte rozoznával obrisy budov, predmetov a postáv. Krik už utíchol a ticho ho pobádalo k rýchlejšiemu behu. Prebehol dve uličky, keď to zbadal.

Na opačnej strane sa krčil veľký, tmavý flak, ktorý mu adrenalín a predstavivosť automaticky pretvarovali do ozrutnej postavy muža, ktorý niečo dvíha zo zeme. To niečo mohlo byť veľké asi ako dievča. Okamžite sa tam rozbehol, jednou rukou si pridržiaval meč a zároveň bol pripravený ho tasiť, ak bude treba. Dobehol na koniec ulice a rozhlíadol sa. Vpravo zbadal tú istú postavu s nákladom

a druhý tieň, ktorý bol celkom iste kôň. Vedel, že sa musí ponáhľať. Vyrazil ako o život, no chlap už mal náklad naložený.

„Hej! Stoj!“ vykrikoval Wrabec v behu, hoci neočakával, že by mu to skutočne pomohlo, obzvlášť, pokiaľ bol ten chlap zločinec. Postava na druhom konci zareagovala tak, že rýchlo vyskočila na koňa a popchla ho do cvalu. Wrabec však vedel, že zápas ešte nie je prehraný. Chystal sa zabočiť do vedľajšej ulice, aby križoval jazdcovi cestu na opačnom konci, keď začul za sebou výkrik.

„Stáť, ani hnúť! Budem strieľať!“ Ostrý hlas s posmešným podtónom sa zniesol spoza Wrabcovho chrbta ako šíp. Wrabec začul cvaknutie poistky na kuši. Musel zastať.

„Zbláznili ste sa? Tamto je chlap, ktorého musím chytiť!“ vykrikoval Wrabec späť do tmy.

„Tak to pardon, ale za chytenie chlapov som v tomto meste platený ja,“ odvetil hlas pokojne. Z tmy za Wrabcom vystúpil muž v krúžkovom brnení a čiernom úbore veliteľa gardy. Bol to Ozil Kapusta, známy šéf gardistov, nepríjemný chlap s ešte nepríjemnejším zmyslom pre humor. Dlhý mastný vrkoč čiernych vlasov mal prehodенý cez pravé rameno a sústredene sa mračil.

„Pre boha, Ozil, to si ty?!“ Wrabec sa nahnevane zamračil. „Zbláznil si sa? Prečo si ma zastavil?“

„McEesh? Čo tu robíš tak neskoro v noci a prečo beháš po uliciach?“ Ozil držal kušu stále pripravenú.

„Daj to preč a nemier tu na mňa ako na nejakého pajáca.“ Wrabec odsotil hrot šípu mieriaci na jeho hrud' a prebodol Ozila otráveným pohľadom. „Vieš, čo si urobil?“

„Strážil poriadok. A vieš čo si urobil ty? Nemôžeš si len tak naháňať zločincov. Na to máme v Mestečku gardu.“ Ozil hrdo ukázal palcom na svoju uniformu. „Takže sa netvár napajedene a buď ticho.“

„Ozil, ty by si toho chlapa nikdy nechtyl, ja som mohol!“ rozkričal sa Wrabec. „Už jedno dievča uniesol rovno pod tým tvojím krivým nosom! Dnes to možno bolo druhé!“

„To ti nedáva právo niekoho chytať či zatýkať. O tom nebudem diskutovať. Ešte raz tu nájdem teba alebo ktoréhokoľvek z tých tvojich podarených kumpánov, budem strieľať. To ti sľubujem.“ Ozil

výhražne zamával nabitou kušou Wrabcovi pred nosom. Wrabcom lomcovala zúrivosť. Chcel toho slizkého chlapa udrieť po hlave tak silno, až pochopí, ako hlúpo sa správa. Ovládol sa však a pustil svoju bojovú lyžicu, ktorej rúčku mimovoľne nahmatal v zákiltí.

„Vieš čo, Ozil, ty si horší než skysnutý sloní moč,“ precedil napokon cez zuby. „Ak dovoľíš, idem teraz pekne krokom domov. A ty choď čím skôr dočerta, alebo kam to vlastne patríš.“ Otočil sa na odchod.

„Čo si to dovoľuješ? Mám ťa zatknúť?“ rozhorčoval sa Ozil. Wrabec zastal a ešte raz sa otočil.

„Môžeš to skúsiť.“

„... bežal som za tým chlapom, ale zastavil ma ten somár Ozil.“ Wrabec sedel pri ohni a rozprával Williamovi a Robovi, čo sa mu prihodilo v Mestečku. Obaja zvrástili tváre v grimase znechutenia.

„Ozil? Ten slizký had? Prečo?“ William zúrivo rypol konárom do ohniska až sa rozleteli iskry.

„Aby mohol mudrovať, aký je dôležitý,“ pokrčil plecami unavený Wrabec.

„Počúvaj, čo si presne videl? Bol to určite ten únosca?“ opýtal sa zamyslený Rob.

„Neviem to iste, ale vyzeralo to ako chlap, čo berie so sebou niečo veľké.“ Wrabec sa pokúšal vybaviť si tú situáciu. „Navyše, nezaostal, keď som naňho zakričal,“ dodal.

„Vieš, mohol to byť jednoducho nejaký iný zločinec. Možno len odnášal lup.“

„Mohol, to je pravda. Každopádne, zajtra uvidíme, či niekto zmizol.“ Wrabec sa ponáľoval a odopol si opasok s mečom. Bol to dlhý a únavný deň, ktorého jediným, hoci nezanedbateľným úspechom boli zemiakové placky osolené napajedeným kázaním o dochvílnosti, ktoré do seba práve natlačil. Až teraz si Wrabec všimol, že pri ohnisku je nejako prázdno.

„Počúvajte, kde je vlastne Eric?“ opýtal sa, keď prebehol pohľadom okolie.

„Neviem. Odišiel smerom k pasienkom, že vraj tam je ešte plno roboty,“ odpovedal nepresvedčivým tónom William. „Posledné dni je nejaký tajnostkársky. A plný elánu do práce.“

„Eric McEesh? Plný elánu do práce?“ nadvihol obočie Wrabec.

„Mhm, buď si pred pár dňami poriadne udrel hlavu, alebo nás ťahá za nos,“ uškrnul sa William, ktorý tiež vstal a zazíval. „Dnes ho ale čakať nebudem. Je dosť veľký a ja zasa dosť unavený.“

„Veru tak, je neskoro.“ Rob sa prebral zo zamyslenia a sťažka sa postavil na nohy.

„Chodte spať, obaja. Ja sa po ňom obzriem.“ Wrabec tiež vstal a zahľadel sa do tmy. Vykročil smerom k pasienkom, cestu poznal naspamäť tak dobre, že sa nebál ísť pomedzi veľké kamene a vytŕčajúce skaly. Prešiel len kus cesty, keď začul kroky. Zastal a započúval sa do rytmu chôdze, ktorá sa k nemu blížila. Krok bol rázny a hlučný, hoci nie celkom rytmický. Išlo bezpochyby o krok Erica McEesha, vracajúceho sa večer domov. Wrabec zastal a schoval sa do tmavého tieňa vedľa najbližšieho stromu. Keď Eric prechádzal okolo, slabo si sám pre seba pískal, čo bolo nanajvyš podozrivé, keďže sa vracal smerom od pasienkov. Wrabec vykročil z tieňa hneď, ako ho Eric minul. „Pekná noc na prechádzku,“ skonštatoval. Eric sa mykol, akoby ho pleskli bičom.

„Wrabec! Čo tu prepánajána robíš?“ vyhrkol.

„Rozmýšlam, čo za prácičku robíš teraz večer, že si cestou domov tak veselo písaš,“ odvetil Wrabec.

„Nebud' protivný. Navyše, moja práca je moja vec,“ odvrkol Eric a tváril sa studeno, kyslo a zeleno ako kapustový šalát. „Všetci už šli spať, čo? Dnes žiadna krčma.“

Wrabec bratrancovi rozpovedal večernú príhodu.

„Ale poviem ti, hrozne ma nahnevalo, keď ma zastavil. Mal som dosť sily aj... aj všetkého, aby som toho chlapa chytil, ale nemohol som. Človeka tu príliš zväzujú kadejakými nariadeniami a hlavne hlúpymi rečami takých zadubencov, ako je Ozil, nezdá sa ti?“ pokračoval Wrabec.

„To vieš, spoločnosť ide dopredu. Už nikto nepotrebuje hrdinov, čo sa s mečom neohrozene vrhajú proti šikom nepriateľov. Potrebujú hrdinu, ktorý im vypíše nižšie dane,“ odvetil Eric.

„Potrebujú hrdinu, ktorý konečne *niečo* urobí.“ Wrabec sa zamyslel.

„Možno. Ale kde ho budú hľadať? Dnešní hrdinovia trávia väčšinu času u Deda Fičúra v krčme,“ uškrnuli sa na seba. Oheň v ohnisku stále blčal jasným plameňom, a hoci boli obaja už unavení, na spánok ich nebralo. Eric vytiahol z vrecka pišťalu a začal hrať. Bola to jedna zo známych melódií, ktoré hrával Rob a na ktoré existovalo množstvo všakovakých nápevov, smiešnych aj vážnych.

„Čo budeme robiť so životom?“ opýtal sa Wrabec, zatiaľ čo drevo v ohnisku potichu praskalo.

„Je mi to jedno, hlavne nech pri tom tečie pivo. Alebo medovina,“ zamyslel sa Eric. V takých melancholických situáciách to podstatné v živote horala vždy vypláva na povrch. V tomto prípade vyplávala pena na povrch veľkého pohára studeného čapovaného piva. Ten obraz oboch zamestnal na nejakú dobu, keďže tu hore vlastný výčap nemali a museli si vystačiť s predstavivosťou.

„Nie nadarmo sa hovorí, že na horách je človek trestuhodne triezvy,“ prehovoril znovu Eric.

„To je pravda. Ako chudák starý Lloyd Lleyton.“ Wrabec sa otriasol pri tej predstave.

„Veru, chudák Pamätáš sa, keď mu Malcolm nahovoril, že Rarnald v tom veľkom sude s trolím močom schováva archívnu whisky?“ Obaja sa zasmiali a oddali sa spomienkam na staré dobré časy.

„Je to zvláštne, ako sa hocijaké časy stanú dobrými hneď potom, čo sa stanú starými.“ Eric priložil veľké poleno a rozdúchal plameň, ktorý v posledných minútach stratil väčšinu svojej dravosti.

„To je pravda. Pamätám si, že keď som bol malý, nikto ma nemal rád a smrdel som, ale keby si sa ma spýtal, či mi vtedy bolo dobre, poviem, že skvele. Asi je to jednoducho tak. Čo je staré, je dobré. Už sa to nemá ako pokaziť,“ mudroval Wrabec, strašidelne osvetľovaný odbleskami z ohniska.

„Veru nemá.“ Aj Eric sa tváril spokojne. „Aká príjemná noc. Ako stvorená na filozofickú dišputu.“

„Dišputu? To si kde pochytil také učené slová?“ opýtal sa Wrabec s nádychom posmešnosti vznášajúcej sa vo vzduchu ako vôňa koriandru nad domácim mydlom.

„To sa na človeka nalepí.“ Eric nedbalo mávol rukou v geste, ktoré malo zhrnúť celý vesmír so všetkými jeho nevypočítateľnými a bizarnými zákutiami časopriestoru do škatuľky plnej veselých príhod z detstva. Aspoň taký pocit mal z toho gesta Wrabec, hoci by to asi nevedel opísať presne týmito slovami. Hľadel do ohňa a premýšľal nad starými časmi, starými *dobrymi* časmi a dneškom.

„Starneme, už to nie je ako kedysi. Za chvíľu sa naučíme poriadne čítať, usadíme sa a budeme intelektuálni,“ sníval spokojný Eric ďalej. Wrabec sa pri tej predstave sám pre seba potichu uchechtol. Noc sa prehľbovala, spiaci klan monotónne a spokojne dýchal, čo pôsobilo upokojujúco aj na posledných dvoch bdelych horalov. Keď zahasili oheň, ešte chvíľu sedeli pri vyhasínajúcej pahrebe, ktorá pozvoľna menila farbu z oranžovej na šedú.

„Počúvaj, nevieš náhodou kedy už príde Donald?“ opýtal sa Wrabec po chvíli.

„Neuveríš, ale presne to som sa chcel spýtať ja teba,“ odpovedal Eric.

ZÁHADNÁ ŽENSKÁ RUKA

„P očúvaj, nevieš, kde nájdem biskupa Bryndzu?“ Eric a Wrabec posedávali na pasienku, pozorovali ovce tak, ako to robievali v poslednej dobe často, a užívali si vzácneho slnka. Wrabec nadvihol obočie.

„Biskupa? Na čo je tebe biskup? Si ten najbezbožnejší tvor, akého som kedy videl.“

„No, veď práve. Možno by nebol zlý nápad za ním zísť a pohovoriť si,“ odvetil ošívajúci sa Eric.

„A to ti napadlo dnes ráno? Len tak, sčista-jasna?“ Šokovaný Wrabec si Erica podozrievavo premeriaval od hlavy po päty. Cucal pri tom koniec dlhého stebľa trávy, ktoré pred chvíľou odtrhol z mäkkého koberca pod ním.

„Vlastne, rozmýšľam o tom už pár dní.“ Z Ericovej tváre by nič nevyčítal ani najlepší veštec v kraji.

„No, všimli sme si, že si v posledných dňoch nejaký čudný,“ začal opatrne Wrabec, ktorého oči sa zúžili v ešte podozrievavejšom pohľade, ktorým bez žmurknutia prebodával bratranca. Uškrnul sa. „Ale, že by za tým mohol byť biskup, to mi teda nenapadlo,“ pokrútil hlavou a znovu sa uchechtol.

„O to sa neboj. Len mi povedz, kde ho mám hľadať, keď práve nie je v kostole,“ vyzvedal Eric.

„No, pokiaľ viem, býva na fare kdesi v tej zapadnutej uličke za pekárňou, ale na isto ti to neviem povedať. Nie som práve odborník na biskupské záležitosti.“ Wrabec drgol Erica pästou do ramena.

„Mhm. No, pôjdem tam a opýtam sa. Každopádne, vďaka.“ Eric sa odtiahol do bezpečnej vzdialenosti.

„Hej, vy dvaja! Poďte rýchlo sem.“ Na opačnej strane pasienka sa zjavila dialkou zmenšená postavička Roba McEesha, ktorý vrtko vybehol na najvyšší kameň a z plných pľúc kričal. Ozvena sa rozliehala do ďaleka. „Poďte sem!“ Netrpezlivo mával a rovnako netrpezlivo aj gestikuloval, čo ich presvedčilo, aby pridali do kroku. Lúku prebehli ako nič, keď zastali pri Robovi, neboli ani veľmi zadýchaní.

„Čo je? Čo sa stalo? Horí?“ s ironickým podtónom prehodil Wrabec.

„Nie, nehorí. Ale prišla za tebou tá tvoja dievčina zdola z Mestečka. Vraj je to súrne,“ zamračil sa Rob.

„Moja dievčina z Mestečka?“ Druhý raz toho rána ostal Wrabec šokovaný a zarazene čučal na Roba.

„Áno, dobre si počul. Tak rýchlo poď, vyzerala vyplašene,“ podotkol Rob s výrazom, ktorý prezrádzal, že sa už predtým stretol s vyplašenou ženou a pre dnešok to potešenie rád prenechá Wrabcovi.

„Dobre, dobre, poďme.“ Všetci traja sa rozbehli krátkou kamenistou cestičkou späť k domcom, kde ich v spoločnosti Williama McEesha čakala malá postavička, patriaca dievčaťu s pierkami. Vyzerala ustarane a vyplašene, nenútenosť a pohoda z minulého dňa sa stratili v oblaku strachu.

„Ahojte. Chcela som vám len prísť povedať, že celé Mestečko je hore nohami,“ začala rýchlo, až sa po pár slovách zakoktala a musela spomaliť. „Zmizlo ďalšie dievča, tentoraz Marína Ropušníková. Neviem, či ju poznáte, býva v jednej z tých dlhých ulíc za krčmou.“ Po tých slovách naskočili na tvárach všetkých horalov utrápené výrazy a Wrabec sa chytil za tvár.

„Ja som to vedel,“ povedal.

„Vedel? Akoto?“ opýtalo sa dievča s pierkami a na moment jej zvedavosť z tváre vytlačila obavy.

„Potom ti poviem, pokračuj.“ Wrabec mávol rukou v geste márnosti, na čo ostatní prikývli a počúvali.

„No, veliteľa gardy, Ozila, vladyka verejne pokarhal, na čo sa ten mamlas urazil a povedal, že už nebude veliť garde. Ale to ho prejde, pravdepodobne niekedy po obede. Jedného gardistu, niektorého z tých Fičúrových vnukov, zranil bandita počas obchádzky, ale vraj

nevie, či to mohol byť únosca. Všade je teraz veľká panika a zvýšená ochrana, skrátka hrôza.“ Dievča s pierkami si povzdychlo. „Všetci – dievčatá obzvlášť – sa boja vychádzať von a nechcú ani ostať samé doma, po tom, čo sa stalo Trnke. Aj ja sa už začínam báť.“ Posledné slová ostali visieť vo vzduchu.

„Ak sa bojíš, môžeš zostať tu. Sem sa nijaký zločinec nedostane,“ navrhol William.

„A keby sa aj dostal, narobíme z neho piatich do škôlky,“ doplnil ho Wrabec.

Dievča s pierkami sa napokon predsa len usmialo. „To nejde. Slobodné dievča nemôže len tak zostať bývať s takými lumpami, ako ste vy.“ Usmiala sa trochu viac, aby bolo jasné, že nechcela nikoho uraziť.

„Veď to nie je *len tak*. Ide o ochranu pred zločincem,“ argumentoval Wrabec zapálene.

„Nuž, ale ak mám pravdu povedať, nie som si celkom istá, či otecko nepovažuje vás štyroch za ešte hroších zločincov, ako je ten únosca.“ Pokývala hlavou s múdрым pohľadom upretým na Wrabca.

„Aha, tak to je. No to je iná vec,“ zamiešal sa do rozhovoru opäť William, ktorý sa netváril vôbec nadšene, že ho niekto porovnáva s násilníkom a únoscom. On uniesol akurát pár zemiakov z poľa.

„Bojím sa sama. Bola by som radšej, keby niekto z vás bol dole v Mestečku,“ povedala prosebne.

„Ja by som tam pokojne strážil, ale máme to zakázané, keďže nie sme ani jeden členom gardy,“ odpovedal Wrabec, otrávený spomienkou na večerné stretnutie s podareným šéfom gardistov.

„Ale vieš čo? Niečo vymyslím. Sľubujem.“ Wrabec sa tváril veľmi odhodlane a v očiach sa mu blýskalo. Taký tupoň, ako je Ozil, s ním nevybabre, obzvlášť nie, keď za ním prišla žena v núdzi. Mestečko potrebuje hrdinu, ktorý *niečo* robí.

„Chlapi, voľačo mi tu neštимуje. Babreme sa v tej sutine už druhý deň a po nejakom znamení ani chýru,“ hundral popod dlhé,

zapletené fúzy Najchudší. Vedľa neho sa týčila hromada kameňov.

„Huncút vie, čo hovorí. Jeho mape môžeme dôverovať,“ odpovedal Najstarší a zotrel si pot z čela. Zbrane mali trpaslíci odložené obďaleč a traja teraz skúmali skalnú stenu.

„Počúvaj mňa. Štyri siahly doprava v tejto výške má byť vypuklina, že sa do nej zmestí chlap,“ volal Železná rukavica dole na svojich pobratimov, ktorí, zmenšení výškou, teraz už malí ako postavičky do svadobnej torty, hľadeli hore a istili ho lanom.

„A nie je tam?“ volal ten, čo vyzeral ako plyšový medvedík. Zapieral sa do lana celou váhou, ale keďže na trpaslíka bol výnimočne chudý, musel mu pomáhať aj Najstarší.

„No, to závisí od toho, aký chlap sa má do nej zmestiť,“ odpovedal Železná rukavica záhadne.

„Čo tým myslíš?“ zavolał zdola Najstarší, tentoraz už nervóznym tónom človeka postávajúceho pred zamknutým záchodom.

„Myslím tým, že je tu malá diera, v ktorej nie je vôbec nič,“ jedoval sa Železná rukavica visiaci na lane. Trpaslíci veľmi neradi visia na lane, ak pri tom nenájdu zlato, to je známa pravda.

„Tak potom to X na mape asi neznamenaloz zlato,“ poškrabal sa na hlave Plyšový.

„To mu radšej ani nespomínaj, že sme nevedeli, čo to znamená,“ potichu odvetil Najchudší.

„Ty by si tak označil svoje vlastné zlato?“ rýpal ďalej Najstarší, zatiaľ čo Plyšový vyzeral ustarane.

„Ja by som nikdy nekreslil mapu k svojmu vlastnému zlato,“ odvetil Plyšový.

„To je správne. Ale pamätaj, ako sa hovorí, *nie je všetko zlato, čo je hnedé.*“ Najstarší potľapkal Plyšového po ramenách. Vtom na nich zavolał Najchudší, stojaci pri rozválaných kameňoch obďaleč. „Chlapi! Tuším som našiel zlato!“ Tie slová k nim prileteli a zneli ako nebeský chorál, čo prechádza nie ušami, ale priamo srdcom a napĺňa človeka – v tomto prípade trpaslíka – od hlavy až po nohy.

Plyšový a Najstarší na seba len krátko pozreli a obaja sa rozbehli ako o život tým smerom. Pre Železnú rukavicu nastal krátky moment kinetického pokoja, ktorý sa pozvoľna prebúdzaz do voľného pádu, hneď ako zistí, že lano tam dole už nikto nedrží.

„Héééj! Pomóóóóoc!“ kričal mohutný trpaslík padajúci zo skalnej rímky rovnomerne zrýchleným pohybom ako vreca kinetických zemiakov, ešte k tomu neošúpaných od gravitačnej konštanty.

V jednej zo zapadnutých uličiek kdesi za pekárňou dopadla na dvere domu päť Erica McEesha. Dvere boli dobre stavané, dubové, ako sa patrí na súčasť domu dobre plateného cirkevného hodnostára. Eric znovu zabúchal na dvere, medzitým nervózne prešľapoval a obzeral sa naokolo. Predsa len to preňho nebola bežná situácia. Chvíľu trvalo, kým sa dvere otvorili a Eric vpadol dnu ako veľká voda. Prekvapená služobná uskočila až k stene na náprotivnej strane chodby a vyľakane hľadela na horala.

„Čo si prajete?“ opýtala sa a v hlase mala okrem prekvapenia aj podtón všeobecného nesúhlasu so vzniknutou situáciou a najmä s identitou muža, čo práve vošiel do domu.

„Hľadám biskupa Bryndzu, ospravedlňujem sa za ten vpád.“ Eric si náhlivo stiahol z hlavy baret a rýchlo si prehrabol rukou vlasy. Poobzeral sa ešte raz v zrkadle, ktoré sa nachádzalo napravo od neho, aby sa uistil, že je slušne oblečený a upravený. Po tej zbežnej obhliadke bol so sebou spokojný.

„Ste ohlásený?“ opýtala sa služobná, teraz už sebaistejšia a panovačnejšia.

„Nie som, ale potreboval by som s ním hovoriť. Bude to len chvíľočka.“ Eric žmolil v rukách baret v prosebnom geste a v tvári mal jednu veľkú a neodolateľnú úprimnosť. Žena si ho premeriavala tým istým nedôverčivým pohľadom, akým si horalov premeriavala väčšina ľudí, bez ohľadu na to, kde sa nachádzali a čo chceli. Eric dúfal, že aspoň v dome svätého muža sa tomuto pohľadu vyhne, ale to sa mylil. Nezareagoval však na to radšej nijako, aby ho žena rovno nevyhnala bez audiencie.

„Tak poďte,“ povedala napokon a pokynula mu, aby ju nasledoval. Eric si vydýchol a cupkal za ňou. Viedla ho dovnútra domu, ktorý sa zdal byť omnoho väčší, než sa dalo usúdiť z vonkajšej strany, otočenej do ulice. Zastala v akomsi salóne, ktorý mal zdobené

steny a ten druh luxusného nábytku, vedľa ktorého sa cítite špinaví a je vám nepríjemné pri ňom vôbec stáť, nieto ešte sa ho dotknúť alebo si naň sadnúť.

„Tu počkajte,“ povedala žena a pohľadom prebehla najprv po Ericovi, potom po miestnosti, akoby si chcela všetko zapamätať pre prípad, že by sa pokúsil biskupa okradnúť. Erica to hnevalo. Kradol síce v devätnástich krajinách sveta, ale tá žena to nemala odkiaľ vedieť. Tolká nedôvera voči jeho maličkosti ho urážala. Tváril sa predsa pokorne a slušne.

„Áno, ďakujem,“ povedal a ostal stáť na mieste bez pohybu. Žena odišla veľkými dverami na náprotivnej strane. Počas krátkeho okamihu, keď ich otvorila, videl Eric dnu. Ďalšia miestnosť bola podobne honosná, s veľkým kozubom a obrazmi svätcov v životnej veľkosti. Priamo oproti Ericovi visel obrovský portrét jašteričieho boha Myrmeka, ktorý sa nezbedne oblizoval svojím rozoklaným jazykom. Dvere sa však hneď zabuchli a Eric ostal v miestnosti sám. Čakal však len chvíľu, keď z tej istej izby, do ktorej vošla služobná, pomaly vplával do salónu objemný muž v červenom, zlatou niťou vyšívanom rúchu s jemnou kožušinou na lemoch.

„Myrmek vám žehnaj dobrý deň, vzácny pane,“ vyhlásil muž, ktorý bol nepochybne biskup Bryndza, a krátko sa prežehnal gestom, znázorňujúcim Myrmeka – jeho hlavu, predné pazúry, zadné pazúry a chvost. „Slečna Krvohltná mi povedala, že ma hľadáte v nejakej veľmi súrnej, ba priam neodkladnej záležitosti.“ Biskupov hlas bol jemný a pomalý ako práve narodené mačiatko. Samotný biskup mal veľkú brunátnu tvár so znamienkom v tvare podkovy na pravom líci, široký nos a spokojný, rozumný úsmev, ktorý dobre ladil s celou jeho vizážou. Ericovi sa zdal trošku srandovný.

„Áno, vaša pazúrkovitá zubovitosť, potrebujem sa vás na niečo opýtať,“ začal nesmelo Eric. Biskup povzbudivo prikývol a neprerušil ho. „Nuž, teda... hm... totiž je to tak, že... chcel som sa vás opýtať, či náhodou neviete, ako sa má horal správne oženiť,“ vykoktal napokon celý červený v tvári. Biskup naňho najprv zarazene hľadel, no hneď sa spamätal.

„Čo presne vám na tom nie je jasné, synu?“ opýtal sa opatrne, aby hosťa neurazil.

„No, všeličo. Že ako mám tú ženu tam zavolať – myslím na svadbu, ako má vyzerať svadba a čo všetko je jej súčasťou, viete, aby som si neurobil hanbu.“ Eric sa tváril, akoby ho biskup nahaľoval na škrepec.

„Á-Áno, už chápem, čo je vo veci.“ Vyzeralo to, že sa biskup chytil témy a trápny úvod rozhovoru majú už za sebou. Obaja sa pohodlne usadili v salóne a slečna Krvohltná zmizla kdesi v pozadí, čo spôsobilo, že napätie v Ericovom žalúdku trošku povolilo.

„Takže, podľa horalskej tradície, ako je mne známa, by to malo prebiehať nasledovne,“ biskup začal vypočítavať na prstoch, „najprv si musíte nájsť nevestu, ktorú ráno označíte svojím baretom. Pokiaľ si táto slečna baret nechá do súmraku dobrovoľne na hlave, považuje sa to za súhlas so svadbou. Keď toto zvládnete, už stačí len samotný obrad. Ten by mal viesť vysvätený Myrmekov kňaz, pričom forma obradu sa na rôznych miestach líši, podstatné je len to, aby si mladomanželia na znak večnej a nehynej lásky vymenili navzájom svoje lyžice.“ Biskup sa zamyslel. „Myslím, že to je všetko.“ Eric pohľadom visel na biskupových slovách a zapamätal si všetko, čo mu povedal. „Ak sa smiem opýtať, chystáte sa čoskoro ženiť?“ prehodil biskup, ktorý sa už aj dvíhal k odchodu.

„Možno. Každopádne, ďakujem pekne. Myrmek vám pomáha.“ S tými slovami sa Eric rozlúčil a vyšiel dverami, ktorými ho slečna Krvohltná priviedla. Neprekvapilo ho, že hneď, ako ich otvoril, narazil na jej prísnu tvár. Bez slova ju nasledoval späť do vstupnej haly a otvoril dvere.

„Ďakujem aj vám, slečna Krvohltná,“ povedal ešte vo dverách, potom si nasadil baret a vyšiel na ulicu. Dvere sa za ním zatvorili, zatiaľ čo hlava slečny Krvohltnej sa prekvapene zakrútila nad tou neočakávanou slušnosťou. Eric ešte chvíľu neisto postával pred biskupovými dverami, pohupoval rukami, akoby štartoval a hrýzol si spodnú peru. Práve, keď sa chystal vyraziť späť do ulíc Mestečka, dvere za ním sa opäť otvorili. Vykukla tvár slečny Krvohltnej, ktorá sa zmietala v akomsi rozpore samej so sebou a pohľadom Erica zastavila dva kroky od dverí. Eric sa prekvapene obzrel.

„Ešte som vám chcela niečo povedať,“ zaváhala, „ak sa naozaj chcete ženiť, nevestu nemôžete na svadbu len *zavolať*. Musíte ju

nejakým romantickým spôsobom požiadať o ruku,“ povedala s rozumným úsmevom, akoby mu práve prezradila múdrosť, ktorú by mu nijaký biskup nikdy povedať nevedel. Eric sa však zháciil. Prebehli mu po rozume predstavy všetkých vecí, ktoré kedy narobil s cudzími rukami, i veci, ktoré narobil iným svojimi vlastnými rukami a nič z toho sa mu nepozdávalo.

„Požiadať o ruku?“ opýtal sa, aby sa uistil, že slečne dobre rozumel. „To naozaj?“

„Samozrejme. To je veľmi dôležité, inak sa môže stať, že sa žena urazí a zo svadby nebude nič,“ argumentovala slečna Krvohltná zariadená, až sa jej prísny výraz tváre trochu roztopil.

„A ako presne sa to robí? Čo mám s tou rukou urobiť?“ pokračoval Eric, stále neurčito postávajúc na ulici, napoly odchádzajúc, napoly ostávajúc, so znepokojeným výrazom a podozrievavým tónom.

„No, priamo s rukou nemusíte robiť nič. Vlastne sa to ani neodporúča. Ale musíte jej niečím urobiť radosť a keď sa bude cítiť šťastná, peknými slovami jej navrhnuť svadbu. Musí mať z toho radosť.“

„Tak prečo sa to volá žiadosť o ruku?“ nechápal Eric, ktorému to celé pripadalo podozrivé. Doteraz sa mu zdalo, že ženu treba uniesť a hotovo. Alebo tak nejako podobne.

„To neviem.“ Slečna Krvohltná nakrčila čelo. „To sa len tak hovorí. Nenechajte sa tým znepokojiť.“ Žmurkla naňho a ťukla si prstom po nose, akoby sa práve dohodli na nejakom tajnom protivládnom sprisahaní. Potom opäť nasadila svoj prísny výraz, vrátila sa do domu a zabuchla dvere. Eric si vydýchol a pokračoval v začatí odchode. Jeho duša sa zmietala pochybnosťami. Všetky tie veci o rukách a romantických komplotoch proti ženám sa mu zdali strašidelné a nedostatočne vysvetlené.

Dvere u alchymistu Braseta sa otvorili a vošiel Vlastimil Liška, miestny zálesák, pokútny tulák a nepredvídateľný podivín. Keď zbadal zarazemý výraz na alchymistovej tvári, nedalo mu, aby sa neopýtal.

„Čo sa vám stalo, pán alchymista?“ Vlastimil podišiel bližšie, nechávajúc za sebou stopy blata, opadávajúceho lístia a pavúkov, jednoducho všetkého, čo sa na potulkách divokým lesom na človeka nalepí.

„Vlastne nič, len som tu mal práve zákazníka, akého som tu ešte nikdy nevidel a myslel som si, že ani nikdy neuvidím,“ pokrútil hlavou Braset a napravil si svoju veľkú čapicu z hrubej zelenej látky.

„A kto tu teda bol?“ opýtal sa Vlastimil, ktorého celý príbeh začal zaujímať.

„Jeden z tých horalov. Z Vysočiny.“ Braset ledabolo mávol rukou smerom ku dverám.

„Naozaj? A čo chcel?“ Vlastimil si uhladil dlhé, svetlé vlasy, ktoré mu vzadu padali na ramená.

„Bolo to dosť čudné. Vyzeral, že má naponáhlo a pýtal sa, ako sa dá prefarbiť zvieracia kožušina na oranžovo. Opýtal som sa ho, aká kožušina to má byť a on sa čudoval, či na tom záleží.“ Braset pokrútil hlavou nad naivnosťou horalov. „Vraj, či na tom záleží,“ zopakoval ešte raz pohrdavo.

„Povedal, prečo chce farbiť kožušiny?“ podivil sa aj Vlastimil nad tou nečakanou zápletkou.

„To je práve čudné. Vôbec nič mi nechcel povedať.“ Obaja zadumane pokrútili hlavou nad tou nevídanou situáciou v obchode. „Navyše tvrdil, že je dôležité, aby tá farba bola oranžová.“ Alchymista zamyslene odložil pár flakónov.

„To je naozaj čudné.“ Vlastimil sa poškrabal na hlave. „Bol tu niekto z nich už aj pred tým?“ opýtal sa.

„Len raz, keď si na mol opití aj s Ďurom Fičúrom prišli pýtať elixír lásky,“ premýšľal Braset.

„Áno, o tom som počul. Nebolo to vtedy, keď tu táborili tí elfskí lovci zážitkov?“ Vlastimil sa uškrnul.

„Áno, vlastne bol s nimi tuším aj jeden z nich, taký ten, čo mal veľké ružové srdce vyšité na varkoči.“

„To boli časy...“ Vlastimil poklopkal hánkami po Brasetovom stole. „Bláznivé,“ dodal s úsmevom.

„Veru bláznivé. Ale aspoň obchody išli,“ Braset si povzdychol. „Po čo si vlastne prišiel ty?“ opýtal sa.

„Chcel som kúpiť tú Hnilcovu masť na starú nohu. Minule som si ju dal namiesto paštéty, keď som uviazol v lese a celkom mi zachutila.“ Vlastimil lačným pohľadom prebehol výkladnú skriňu obchodu.

„Jaj, tú. No tej mám ešte plno. Počkaj, prinesiem ti pár škatuliek.“ Braset zmizol za závesom v zadnej miestnosti, odkiaľ sa ozývali zvuky presúvajúcich sa škatúl a otváraných drevených súdkov. Netrvalo dlho a alchymista sa vrátil s náručou plnou malých predmetov, pokreslených dosť škaredými obrázkami nôh.

„Beriem všetky,“ vyhlásil pevne Vlastimil, ktorý sa už načahoval cez pult a zhrňal škatulky do svojej zálesáckej brašny, deravej a dotrhanej, no ešte stále spoľahlivej. Zálesák bez spoľahlivej brašny je totiž mŕtvy zálesák, a to Vlastimil Liška ako kráľ všetkých zálesákov v kraji veľmi dobre vedel. Podobné pravidlo platilo aj pre zálesáka bez paštéty, čo vysvetľovalo Vlastimilovo nadšenie pri pohľade na hromadu škatuliek Hnilcovej masti. Braset si vypýtal niekoľko medených mincí, ktoré Vlastimil po chvíli trasenia vydoloval z brašny a s clivým pohľadom mu ich podal.

„Ďakujem pekne. Stavím sa zas niekedy nabudúce.“ Vlastimil s brašnou výrazne plňšou než pred chvíľou kývol alchymistovi na pozdrav a vyšiel z obchodu. Zvonček nad dverami sa rozcinkal štvrtý raz toho dňa a rozhýbal spiace zrnká prachu na stole plnom pohárov zaváraných varanov a kadejakých iných tvorov. Braset si vzdychol vediac, že práve obslúžil zákazníkov za celý týždeň.

William McEesh postával na kopci a pozoroval démonov, ako zostupujú z opačného konca Vysočiny dolu do doliny k ceste. Ni jako zvlášť ho to neznepokojovalo, pretože Nástroj smrti mal pri sebe a na tých pár nafučaných ohnivých tajtrlíkov by si trúfol aj bez neho. Celú túto akciu podnikol skôr z nostalgie, než z ozajstnej obavy. Posledné dni len jedol, pil a vyčkával, kedy ostatní prídu na večeru, a to ho začalo hnevať. Aj on je predsa chlap.

„Prdy,“ povedal Arlene, keď ho posielala vyprať sviatočné obrusy, opásal sa mečom a vybehol hore na kopec.

Keďže začalo mrholiť, z ohnivých démonov sa dymilo do ďaleka. Lahko ich vypátral a sledoval. Pravda bola, že sledovanie démonov ho už dávno nebavilo, no bál sa ísť domov, sesternici na oči. Zbehol kus nižšie, niekoľko sto metrov vľavo od cestičky, ktorou sa chodievalo na pasienok, no tu viedla cesta celkom iným smerom, strmšie dolu a priamejšie. Dymiaci démoni, ktorí si niesli zásobu suchého papiera pre prípad, že by zmokli a potrebovali znovu vznietiť svoj vnútorný oheň, sa posúvali stále kamsi doľava, až kým ich hustá čierna stopa nezišla dole k ceste. William ich teraz nevidel, no vedel, že najpravdepodobnejšie je, že postávajú v krytej úžlabine a dohadujú sa, kade ďalej. Zbehol teda ešte o kus nižšie, zliezol z vyčnievajúcej skaly a zakrádal sa ponad cestu smerom k nim. Opatrne vyšiel spoza stromu, za ktorým sa skrýval, keď zrazu začul prasknutie vetvičky. Obzrel sa a zbadal ho. Rovno za jeho chrbtom sa týčil démon, čierne oči, dlhé tesáky a plamene šľahajúce zvnútra jeho beštiálneho tela.

„Myslíš, že nás len tak chytíš sám, chlapče?“ zniesol sa démonov hlas na Williama ako úder hromu.

„Myslím, že tu nemáte čo hľadať,“ odpovedal urazene William. „Ale keď už si tu, chceš počuť vtip o galantnom jeleňovi?“ Williamova tvár sa rozťahla do širokého úsmevu, z ktorého na démonovom planúcom chrbte začali naskakovať zimomriavky. Čierne oči si premerali Williama od hlavy po päty.

„Čo tým myslíš, úbohý smrteľník?“ démonov hlas teraz znel ako podsvetná rieka valiac sa nekonečnými meandrami utrpenia a smrti, chladne krutý v kontraste s jeho vnútorným ohňom. Keď o pár minút démon držiaci sa za zadok utekal preč ako vyplašený zajac, Robert McEesh zoskočil zo stromu, v rukách zvierajúc svoju horalskú bagandžu.

„Ty si tomu teda dal. Chudák démon, ako sa teraz bude môcť pozrieť do zrkadla, či kam to tí pekelníci pozerajú?“ pokarhal bratranca obúvajúc sa.

„Ale prosím ťa. Nemal tu otravovať. Vraj úbohý smrteľník.“ William nesúhlasne zakrútil hlavou.

„Najprv som myslel, že ho capnem topánkou, ale zvládol si to aj sám,“ dopovedal Rob.

Obaja sa vyštverali na kopec a zamierili späť cestou, ktorou William pred chvíľou schádzal opačným smerom. Vtáčiky im spievali jarné pesničky, čím povzbudili Roba, aby im odpovedal hraním na píšťale.

„Počúvaj, Donald aj príde niekedy? Či ako?“ zavolať za ním William, ktorý šiel niekoľko krokov vpredu.

„Naozaj neviem. Ani Wrabec netušil, keď sme sa o tom rozprávali. Naposledy tvrdil, že príde,“ odpovedal Rob s bezradným výrazom v tvári. William pokrútil hlavou.

„Hrozný chlap.“

VEVERIČIAK

Hore na skalách sa preháňal severný vietor, škripal v konároch stromov a šuštal medzi roztrúsenými kameňmi. Wrabec McEesh mal na chrbte prehodený veľikánsky batoh z hrubej látky a sťažka kráčal hore strmým zrázom na skalú nad domcom horalov. Vyliezol až tesne pod vrchol, kde sa medzi niekoľkými nízkymi borovicami, odolávajúcimi silnému vetru, krčilo chránené miestečko. V takomto nečase sa sem za ním nikto štverať nebude a keby aj, nebude ľahké ho tu nájsť, ak si dá pozor. Potrebuje len pár hodín času.

„Takže dúfam, že je tu všetko,“ zamrmlal si sám pre seba, ledva sa v hukote vetra počujúc. Hodil batoh medzi stromy a sám zoskočil hneď za ním, pričom ho protivné ihlice popichali na tvári a na nohách. Nedbal však na to.

Podstatné bolo, aby niekto už konečne niečo urobil. Niekto musí ochrániť malých a slabých, tých, čo si sami svoje ryšavé kožušky nepostrážia. Niekto, koho žiadny veliteľ gardy nemôže dať zatknúť. Keď rozmýšľal nad tým, ako to urobiť, spomenul si na starého senilného čarodeja Sandálfa a jeho malé zvieratko. Ako symbol sily, ktorú u bezbranných nikto nečaká, by to mohlo byť dobré.

Keď sa pohodlne usadil a už naňho vôbec nefučalo, rozbalil batoh. Bolo v ňom niekoľko kožušín z diviakov, medveďa a iných zvierat, ktoré horali ulovili už dávno a medzičasom na ne zabudli, ihla a kľbká hrubých, čiernych nití, plechové škatuľky s oranžovou farbou od alchymistu, drôt a pár ďalších maličkostí.

Dal sa do práce. Začínalo sa šeriť a on sa musel ponáhľať.

Keď Emanuel Klobása, známy lupič a bandita, vychádzal v ten večer do ulíc, mal akési zlé tušenie. Málokto sa stane známym lupičom, ak sa nemôže spoľahnúť na svoj inštinkt. Ako sa neskôr ukázalo, v prípade Emanuela Klobásu toto pravidlo platilo dvojnásobne. Zamotal sa do svojho tmavého pláštá, na hlavu si natiahol pančuchu, do očí si posunul klobúk so širokou strieškou a skontroloval mosadzný boxer, či ho má pripravený vo vrecku. Na opasku mu visel meč. Všetko vyzeralo byť v poriadku, napriek tomu bol Emanuel nervózny a ťukal prstami po hlavici meča. Peniaze však súrne potreboval, tak nedal na svoj zlý pocit, vyšiel von a splynul s tieňmi ulice.

Potichu sa zakrádal popod domy, jastril očami do tmy a uši mal nastražené. Prešiel niekoľkými prázdnyimi zadnými uličkami Mestečka, no jeho nervozita sa vonku vôbec nestratila. Stále mal pocit akoby ho niekto sledoval, no kedykoľvek sa obzrel, nikde nebolo badať nijaký pohyb. Aj vzduch sa zdal byť akýsi hustý, lepkavý a nepríjemný, jednoducho celý večer smrdel sprisaháním proti jeho osobe. Žiadni osamelí pocestní, ani opití návštevníci krčiem sa po vonku netúlali. Zahol do ďalšej ulice a zbadal, že na opačnom konci, rovno oproti nemu, si vykračuje akýsi starý pán. V jednej ruke držal barlu a hýbal sa veľmi pomaly, presne tak, ako to mal Emanuel rád. Bezbranná korisť. Starček si ho vôbec nevšimol a vytrvalo napredoval ulicou. Než prišiel na koniec, zlodej sa pripravoval. Robil to už toľko ráz.

„Hej, ty! Dedo starý! Naval' prachy, lebo ti všetky kosti prepočítam šablou!“ zvolal Emanuel Klobása, vyskočil z tieňa a zastal pred starčekom s rukou na rukoväti šable. Starček ustrnul, celý sa roztriasol a vydesene hľadel na Emanuela.

V tej chvíli začul za chrbtom zvuk, ktorý sa mu nepáčil. Znelo to, ako keď na zem dopadne niečo ťažké.

„A ty naval' svoju šabľu, lebo z teba narobím desiatich, ty pusipajťáš,“ ozval sa z temnoty ďalší hlas, nebezpečný a ostrý ako britva. Emanuel Klobása urobil, nie prvý raz tej noci, tú najhoršiu vec, akú mohol. Prudko sa zvrtol, tasil šabľu a chystal sa nevitaneho hosta rozseknúť od hlavy po päty. S rukami zdvihnutými nad hlavou v pripravovanom útoku však ostal bezradne stáť, keď zbadal,

že jeho protivníkom nie je človek, ale obrovská veverica. Ruky aj s nablýskanou zbraňou mu klesli dole.

„Pre Myrmeka živého, čo si ty zač?“ vyjachtal ledva pri pohľade na toho tvora.

„Som ocelová päť slabých,“ odpovedala oranžová postava, „ale môžeš ma volať Veveričiak.“

Emanuelov protivník sa zrazu celý vymrštil a jednou labkou ho udrel po zápästí ruky, v ktorej zvieral zbraň. Lupič zacítil prudkú bolesť a ostrie šable, jeho jediná záchrana v tomto boji, cvenglo neškodne o kameň na ceste. Keď sa pokúsil brániť druhou rukou, zacítil ranu lakťom na svojom bruchu. Vrhol sa na zem do predklonu a ešte raz zdvihol zrak, už len tak porazenecky, bezbranne. Veveričiak sa opäť rozohnal a v jeho ruke sa zjavila drevená lyžica. Približovala sa ku Emanuelovej hlave, podobne ako sa slnko blíži k mesiacu pred zatmením, neodvolateľne a definitívne. Bezvedomý lupič padol na zem k Veveričiakovým nohám. Hrdina sa vystrel a otočil sa k starčekovi, ktorý sa viditeľne triasol a celú scénu sledoval vydeseným pohľadom.

„Ste v poriadku, pane?“ opýtal sa bodrým, povzbudivým tónom, načo sa starček roztriasol ešte viac. „Ste v poriadku? Neurobil vám ten násilník nič?“ zopakoval svoju otázku Veveričiak.

„Á-Áno, s-som v po-poriadku,“ vyjachtal slabým hlasom starček po tom, čo sa poriadne vydýchal.

„Už sa nemáte čoho báť. Dobrú noc vám.“ Vyskočil na rebrík, po ktorom šplhal na strechu domu.

„Počkajte! Ďakujem vám, ale... kto vlastne ste?“ volal starček.

„Som len Veveričiak,“ zavolał ešte za starčekom a zmizol v tme.

Eric McEesh otvoril dvere na krčme a zavolał na Deda Fičúra, ktorý práve žongloval s rôznymi fľašami farebných alkoholických nápojov, čo nadšene sledovala skupinka mladých slečien sediacych pri bare. Dedo rýchlo pochytil všetky fľašky, pozorne ich uložil na bar, pretože alkohol sú peniaze a on si nechcel vo vlastnom bare nič porozbijať.

„Čo je? Hori?“ zavolal späť ku dverám.

„Nebol tu dnes Wrabec?“ Eric sa snažil dovidieť na Deda cez oblak dymu, ktorý sa valil von z dverí.

„Wrabec?“ Dedo Fičúr sa zamyslel. „Dnes som ho tu nevidel.“ Opäť sa chytil fľašiek. Eric zavrel dvere a zažmurkal. Lebku mal ako vyúdenú len z tej krátkej chvíle, čo ju strčil do krčmy. Tak to ale na svete chodí a on sa nesťažoval. Ešte raz pokrútil hlavou, rozohnal kúdoly dymu a rýchlym krokom vykročil vpred. S Williamom a Robom sa stretol na rohu ulice za krčmou.

„Povedal, že tu večer bude, ale nikde ho nevideli.“ Oznamil im a zazíval. „Dievča s pierkami ho zrovná, že nebude vedieť, či je.“ Poškrabal sa na hlave, zatiaľ čo ostatní sa uškrnuli.

„Len nech mu poriadne vynadá. Nevie, kde sa stále toľko fláka,“ jedoval sa William a tiež si zívól. „To tu máme strážiť tú jeho dievčinu my? Ja som už na takéto starý, po nociach sa túlať,“ hundral.

„Asi budeme musieť, aspoň tak naoko. Nech sa to dievča nebojí,“ povzdychol si Rob. Všetci traja sa posadili na lavičku pred krčmou. Zrazu sa všetci traja usmiali. Mysleli na to isté.

Medzi nenápadným strážením nočných ulíc a opileckým somrovaním je niekedy veľmi tenká hranica, ktorú práve teraz trio mužov v kiltoch rázne prekročilo, keď začali za sprievodu vlastného bujarého spevu tancovať lyžicový tanec. Spievanie bolo u horalov podobné bojovaniu – nedbalo sa na techniku ani na umelecký dojem, podstatné bolo, aby to šlo od srdca, rázne, a na bolesť ostatných zúčastnených sa príliš nehládalo. Z okna neďalekého domu ich sledovalo dievča s pierkami, ešte stále nervózne a vystrašené, ale na druhú stranu so strojnásobenou ochrankou. Už len ostávalo dúfať, že sa nikde na blízku neobjaví Ozil, alebo ktorý čert teraz vedie gardu, aby tých bujarých dobrákov odohnal.

„Počúvaj mňa, bratku,“ huhňal William, ktorého doterajšia otrávenosť sa dokonale rozpustila v Dedovom archívnom koňaku, „nemáš ty nejakú veľkú hlavu? Ako dyňu!“ Chytil Roba za hlavu a skusmo ňou začal točiť. Rob mu odsotil ruky a pokúsil sa zaostriť pohľad aspoň približne správnym smerom.

„Ty máš hlavu jak dyňu!“ zvolal a obočie sa mu spojilo v ná-

hlom urazenom úškľabku. „A tvoja babka má na zadku dieru!“ Pri náročnej artikulácii prskal Rob sliny všade naokolo, no nijako ho to nemrzelo. Ešte dobre, že sa nezamýšľal nad tým, čo hovorí alebo robí, lebo by to sám sebe nevedel triezvo vysvetliť. Koňaková logika je totiž rovnako neúprosná ako tá obyčajná, akurát, že má oveľa zaujímavejšie pravidlá, z ktorých to najhlavnejšie znie „čo si nepamätám, to sa nestalo“. Je to základné a najčastejšie dodržiavané pravidlo, overené vekmi a životom nejedného ctihodného džentlmena z dobrej spoločenskej triedy, ktorý sa ráno zobudil v neznámej posteli, na neznámom mieste, zato s množstvom známostí pod perinou. Keď sa tancujúci Eric McEesh konečne začal cítiť ako z dobrej spoločenskej triedy, spadol priamo do odpadového kanála, pretekajúceho medzi krčmou a vedľajším tmavým dreveným domom, v ktorom očividne nikto nič neoslavoval, ani nestrážil pred únoscom. Výbuch smiechu Williama a Roberta, dvoch posledných mohykánov lyžicového tanca, bol prerušený otvorením krčmových dverí a príchodom niekoľkých podobne roztancovaných chlapov, ktorí vyzerali, že tancujú najmä preto, že už nemajú veľmi na výber a odpadnúť sa im ešte nechce.

„Smáš obre kamoš...ko?“ Prvý z nich vložil svoje posledné sily do artikulovanej reči, ktorá sa napoly vydarila a priateľsky potľapkal Williama po chrbte.

„Óbre, ty pantofla stará,“ odvetil William, ktorý si priateľského opilca nevedel vynachváliť ani v triezvom stave, nie to ešte, keď boli naladení na rovnakú vlnu. Po vymenení si niekoľkých podobných zdvorilostných fráz sa tí spoločensky unavenejší okoloidúci odplazili kamsi preč, neustále si pripomínajúc, že sú najlepšie kamaráti. Tak to totiž káže etiketa.

„Povez mi jeno, Wiko,“ bojoval s vlastným jazykom Eric, ktorý sa na štvrtý pokus vysúkal späť na ulicu a odpadový kanál nechal šťastne za sebou. „Kje je ten odrň, ten Wrabec nezadareny.“ Rozmachom pravej ruky akoby objímal celý svet. „Kje ho mám ešte hľadať, keď sa mi skováva!“ zavola do tmy.

Nikto mu však neodpovedal, tak sa na ľudskú reč vykašľal a skúsil ešte pocvičiť reč pálenky, v ktorej bol skúsený, akoby bola jeho materčinou. Netrvalo dlho a dostali sa do tej fázy, keď sa len tak

apaticky váľali po zemi, premýšľali nad ranami minulosti a v kútikoch očí sa im začínali lesknúť slzy dojatia nad spoločne stráveným večerom, nad silou priateľského puta, ktoré je také výnimočné a spája len ich troch na celom širom svete. Jednoducho premýšľali nad všetkým tým dôležitým, na čo bežne človek nemyslí, ak nemá zo päť promile v krvi. Postupne všetci stíchli a užívali si príjemne udupanú zem.

„Vidíte aj vy obrovskú vevericu?“ zavolať z ničoho nič Rob, ktorý jastril do tmy a náhle sa rozosmial ako malé dieťa. „Obrovskú vevericu...“ zopakoval a chichúňal sa ďalej.

Wrabec McEesh si dal dole veveričiu hlavu. Bolo v nej teplo ako v saune, bol celý spotený a smradľavý, ale zato spokojný sám so sebou. Nechytí síce únoscu, ale aspoň jeden zločin bol tejto noci potrestaný a to ešte skôr, než stihol byť vôbec vykonaný. Dobrá bilancia na to, že to skúsil prvý raz. Ten chvost celkom zavádzal, ale ako štýlový doplnok bol nevyhnutný, takže sa s ním musel zmieriť. Od tohto dňa sa už nikto nebude smiať malým, nikto si netrúfne na slabých, nikto neublíži bezbranným, pretože on, Veveričiak, je teraz hrdina, ktorý *niečo* urobil. Usmial sa, ale úsmev mu stiekol z tváre, keď si uvedomil, že najbližšia vec, ktorú bude musieť urobiť, je postarať sa o tých opitých somárov pred krčmou.

Vyzliekol si celý kóstym a zložil ho do batohu, ktorý mal pre tento prípad pripravený. Všetko stihol za pár chvíľ v tieni starej budovy radnice a akoby mávnutím čarovného prútika sa premenil na obyčajného horala, ktorý sa motá po nočných uliciach Mestečka a hľadá svojich na mol dotrundených bratrancov. Keď ich našiel, všetci traja už spali.

„Chlapi, je čas ísť domov!“ zvolal Wrabec silným, prísnyim hlasom, lebo ako je známe, opilci nerozpoznávajú tváre, len ráznosť hlasu, ktorý musí byť silnejší ako hlas ich vlastnej pečene, ak ho majú počúvnuť. Prebrali sa, ale len tak napoly, čo bolo akurát dosť na to, aby mohli pomaly, malátne a neisto odkrívkať domov na Vysočinu a zároveň si zajtra na nič nespomenúť. Z Wrabcovho uhla

pohľadu to bol ideálny stav, lebo s nimi nemusel o ničom polemizovať ani ich k ničomu prehovárať, len viesť ako malé stádočko pekne späť až do postieľok. Nikto nemal síl sa ho opýtať, kde bol, hoci si bol istý, že tej otázke sa celkom nevyhne. Premýšľal, či im povedať pravdu alebo nie. Najprv nevidel dôvod im to nepovedať, ale čím viac nad tým premýšľal, tým dôvernejšia sa mu tá informácia zdala a rozhodol sa, že aspoň zatiaľ si to nechá sám pre seba. Nepovie to nikomu, aby to nevyzeralo, že jednému dôveruje a druhému nie, pretože pravda bola taká, že nešlo o otázku dôvery. Išlo jednoducho o to, že nie všetko chce človek hneď povedať. Akoby to malo najprv dozrieť, než to bude hodné vypovedania. Tak nejako to cítil, zatiaľ čo zozadu kontroloval bandu svojich bratrancov na ceste domov.

Mali šťastie, že keď prišli, Arlene už spala a nezmlátila ich tou veľkou varechou, čo sa vyťahuje len na zabíjačku alebo keď prídu všetci naraz z krčmy. Opatrne ich uložil do postelí a odložil svoj kostým tak, aby ho nikto neobjavil. Bolo už veľmi neskoro a on si bol istý, že tejto noci nebude žiadne dievča unesené. Aspoň tolko dokázal pre Mestečko a hlavne jeho nežnejšiu časť populácie urobiť. Wrabec vyšiel na vyhlíadku, kde sa bude dať za pár desiatok minút sledovať východ slnka, pretože spať sa mu stále akosi nechcelo. Rozmýšľal o únoscovi.

Uniesol v krátkom slede dve dievčatá, medzi ktorými neexistovala žiadna jasná súvislosť. Trnka Palošová bola dcéra roľníka, ktorý nebol bohatý a navyše, žiadna žiadosť o výkupné sa neobjavila. Starý Paloš bol síce dosť nepríjemný chlap, ale podľa všetkého nie až taký, že by chcel kvôli tomu niekto ublížiť Trnke. Potom je tu Marína Ropušníková, ktorá zmizla bez stopy v ten večer, keď Wrabca zastavil Ozil. Obe dievčatá boli milé osoby, mohli mať okolo dvadsať rokov. Presne to Wrabec nevedel, ale opýta sa dievčata s pierkami. Okrem toho nikdy nepočul o tom, že by sa niektorá z nich zaplietla s nejakými nesprávnymi chlapmi alebo patrila do prostredia zločineckých gangov. Čo ich môže spájať? Navyše tu ešte bola Marienka Lapášová, ktorú síce ten chlap neuniesol, ale len preto, že Luk Hviezda sa nechal prizabiť, aby ju ochránil. Rozmýšľal nad tým. Marienka Lapášová bola veľmi útle dievča, navyše sa stýkala s Lukášom, sirotou, ktorá sa potulovala kde-kade. Ideálny terč na

vyskúšanie schopností únoscu, pokiaľ si na prvý raz netrúfne vlámať sa do domu. Pripadalo mu to, akoby tú prvú noc únosca testoval svoje sily, možno spanikáril, keď sa stretol s odporom a neuspel. Druhý raz sa mu to však už nestalo. Bude sa musieť porozprávať s Marienkou Lapášovou – to bude najlepší začiatok.

Posadil sa pohodlne a pohľadom prechádzal šerý horizont sprava doľava, hľadajúc prvé slnečné lúče, presvitajúce kopovitými mračnami nad líniou stromov. Únosca. Podľa toho, ako vyzeral Lukáš, musel ten chlap byť veľmi veľký a veľmi silný. Rozhodne nie trénovaný bojovník, lebo to by našli z chudáka siroty len kúsočky, ale silný chlap, ktorý nemá problém ohnúť sa zbraňou, prípadne udrieť poriadnu ranu pästou. Podľa tohto popisu sa v Mestečku plnom drevorubačov, statných roľníkov, chlapov stavajúcich si domy vlastnými rukami, nedalo pohnúť nikam, ale aspoň začal ten tieň vo Wrabcovej mysli dostávať konkrétny tvar. Keď sa slnko konečne začalo predierať cez kopovité mračná, zazíval a dobehla ho únava. Utúlil sa pod veľkým kameňom, aby mu slnko zohrievalo chrbát, ale nesvietilo do očí. Stiahol si baret do tváre a zdriemol si. Na jeden deň už premýšľal dosť.

„Kde si sa flákal celú noc?!“ Tá otázka padla na Wrabcovu hlavu ako mech železa. Rozlepil oči, vysúkal sa spod kameňa na vyhlíadke a spíeňal do jasného dňa. Šesť očí ho prebodávalo rovnako upreným a falošne hnevlivým pohľadom.

„O všeličom som rozmýšľal,“ odpovedal Wrabec bratrancom vyhýbavo. „A odvliekol som vás domov spreď Fičúrovej krčmy,“ podnikol okamžitý protiútok. „Vyzerali ste ako také hovädá,“ povedal pokojne, chápavo sa usmial a tým zmazal z ich tváří protivné úškľabky.

„Vidíš to.“ Drgol Rob Erica laktom. „A ty si sa čudoval, ako sme sa dostali do postelí.“ Zasmial sa.

„Ešte dobre, že si nás priniesol. Dnes by sme sa ani na nohy nepostavili, keby sme spali na zemi,“ pochvaľoval si Rob a tváril sa, že nech už Wrabec porobil v noci čokoľvek, je mu odpustené.

„Ale aj tak, ešte sa o tom porozprávame,“ povedal Eric, ktorý nevyzeral celkom presvedčený, hoci pochopil, že v tej chvíli útok na Wrabcovo súkromie prehral. Wrabec pokrčil ramenami, povystieral sa a napil sa z príručného vaku na vodu. „Poďme,“ vyhlásil.

V ten deň sa pochopiteľne nehovorilo v Mestečku o ničom inom, iba o tom, ako niekto prezlečený za veľkú vevericu zachránil starčeka pred prepadom. Názory a popisy udalostí sa postupne zmenili na nepoznanie, čo považoval Wrabec za akýsi bonus k utajeniu celej veci.

„Bol velikánsky a skákal z jedného domu na druhý!“ kričal akýsi chlapec križom cez hlavnú ulicu na svojho kamaráta, zúrivo pri tom gestikulujúc rukami.

„Toho zlodēja zhltol na jeden raz a ani kosti nevyplul!“ kričal ktosi iný a jeho hlas sa stratil v kriku, ktorý sa niesol celým Mestečkom, hlavne tou frekventovanou časťou v okolí krčmy a vladykoveho domu.

Dievča s pierkami prechádzalo jednou z vedľajších ulíc, aby ju neudupali kričiaci ľudia na trhu alebo nezrazil niektorý z prechádzajúcich vozov. Usmiala sa pri predstave Veveričiaka, ako sa šplhá po budovách a na posedenie hltá zločincov. Nech však bola pravda akákoľvek, rozhodne to bol impulz, aký nervózne a ustráchané Mestečko v tejto chvíli potrebovalo. Vyšla z uličky na malé námestíčko, uprostred ktorého stál vysoký morový stĺp s masívnou sochou jašteričieho boha Myrmeka, ostentatívne dupajúceho po malých ustráchaných mužičkoch so zbraňami. Na lavičke oproti stĺpu sedel Wrabec McEesh. Dievča s pierkami sa zamračilo a prišlo k nemu.

„Kde si bol včera večer? Sľúbil si, že budeš nablízku,“ vyčítavo si ho premerala.

„Prepáč, mal som dôležitú prácu,“ odpovedal opatrne horal. „Ale nechal som ti silnú a bdelú stráž,“ dodal a v hĺbke srdca dúfal, že nevidela Erica, ako sa v noci pokúšal odhryznúť si z vlastného chrbta.

„Tak silnú a bdelú stráž?“ Dievča s pierkami pri tej predstave nedokázalo potlačiť úsmev, čo Wrabec považoval za svoje víťazstvo. „Možno sa mi to len zdalo, ale povedala by som, že tá tvoja stráž

v jednej chvíli nevedela nájsť vlastnú pravú nohu,“ povedala, predstavujú zamyslenie.

„Horalí nepotrebujú nohy aby niekomu nakopali pr... totiž, aby ochránili mladú dámu pred hroziacim nebezpečenstvom,“ opravil sa Wrabec, keď sa rýchlosť jeho myšlienok konečne vyrovnala rýchlosti jazyka. „Vlastne, vieš čo? Ja im dohovorím, aby sa to už nabudúce nezopakovalo. Veď vieš, akí sú nezodpovední,“ dodal a dúfal, že jeho ospravedlňovanie ešte neprerástlo do nehoráznej drzosti.

„Ty si mi teda pekný blázon.“ Jemne ho pacla po hlave a sadla si vedľa na lavičku. Wrabec sa upokojil, pretože tentoraz to už naozaj vyzeralo, že bude ušetrený klasického čistenia žalúdka.

„Nebála si sa včera?“ opýtal sa teraz už vážnejším hlasom, lebo aj téma bola vážnejšia. Dievča s pierkami pokrútilo hlavou.

„Nie. Veľmi nie, keď boli Rob, Eric a Willko nablízku.“ Obaja zvažovali.

„Potrebujem sa ťa niečo opýtať,“ začal Wrabec. „Čo môžu mať spoločné Trnka Palošová a Marína Ropušníková? Prečo by únosca unášal práve ich dve? Alebo myslíš, že boli vybrané náhodne?“ Wrabec nadhodil radšej viacero otázok naraz, aby bolo zrejmé, kam tým celým mieri. Dievča s pierkami sa na chvíľu zamyslelo.

„Vieš, obe sú milé a celkom obľúbené, slobodné a majú aj nejakých nápadníkov. Myslíš, že ich mohol uniesť niektorý z nich?“ Na čele jej vystúpila znepokojená vráska.

„Neviem, naozaj neviem. Čo sú to zač?“ Wrabec sa snažil zapamätáť si všetko, čo dievča hovorí.

„Ja ich všetkých nepoznám, ale hlavne také mladé uchá, podobne ako ony.“

„Videla si Lukáša Hviezdu, po tom, ako ho zbili?“ opýtal sa Wrabec. Dievča s pierkami opatrne prikývlo. „Myslíš, že ho mohol takto doriadiť niektorý z nich?“ Wrabec o tom pochyboval, ale chcel sa uistiť.

„To si neviem vôbec predstaviť. Môžu to byť gauneri, ale také niečo by nedokázal ani jeden z nich, aspoň podľa mňa,“ povedala s neprítomným pohľadom, akoby si ich skúšala predstaviť, potom ešte raz zakrútila hlavou. „Nie. Žiadny z tých, o ktorých som počula, by to neurobil.“

„Tak budeme uvažovať, že to bol niekto celkom iný,“ súhlasil Wrabec. „Ešte o tom popremýšľaj.“ Vstal a oprášil sa. Aj dievča s pierkami vstalo a ustarostene na seba navzájom pozreli.

„Dávaj na seba pozor a nikde sa sama netúlaj,“ nakázal jej Wrabec. Prikývla.

„Takže zasa niekedy nabudúce.“ Horal sa usmial, mierne sa uklonil a odišiel vedľajšou ulicou, premýšľajúc nad motívmi únoscu. Samozrejme, musel pripustiť, že výber obetí mohol byť náhodný. Lenže ako chytiť zločinca, o ktorom nič poriadne nevie? Pravdepodobne má silu ako býk a nebojí sa len tak niečoho. Bude musieť vymyslieť, ako dať pozor na čo najväčšiu časť Mestečka a skúsiť ho chytiť pri čine. Bola to riskantná metóda, najmä ak sa do toho zamieša garda.

Rozhodol sa, že musí zapracovať na svojom úbore, aby sa nedal len tak prestreliť šípom a mohol sa lepšie pohybovať. Ak chce chytiť únoscu túto noc, musí byť rýchly ako blesk, ale Fičúrov fazuľový prívarok tentoraz nebude vhodné použiť. Hľadel na oblohu a premýšľal o tom, že niekde neďaleko možno tak isto pozerá na západ slnka aj muž, ktorý unáša ženy. *Jeho ženy.*

„Ešte jeden večer a si môj,“ povedal si sám pre seba, mysliac pri tom na korisť, ktorú sa rozhodol uloviť. V Mestečku, kde poriadok strážia neschopní, kde zákony dodržiavajú len hlupáci, musí on, ocelová päť slabých, Veveričiak, urobiť to, čo ostatní nedokázali. Musí konečne *niečo* urobiť. Kocky boli hodené. Ešte sa neukázalo, aké čísla na nich padli, ale ten čas sa blížil každou minútou, každým úderom jeho adrenalínom hnaného srdca, každým krokom, ktorý sa s jemným zašuštaním vnoril do prашnej cesty, aby za sebou zanechal ledva badateľnú stopu odplaty.

„Kedy, do čerta, príde ten Donald?“ napadlo mu z ničoho nič, keď kráčal dole po ceste od kostola.

VĚSELÁ POVAHA SLEČNÝ MÁTULY

V večer bol ešte ďaleko, no jednako bližšie, než by bolo Wrabcovi McEeshovi milé. Sedel pri vyhasnutom ohnisku a brúsil malé vrhacie oriešky, ktoré pridal do Veveričiakovej výzbroje. Býva celkom užitočné, ak viete zraziť protivníka ranou, skôr než sa dostane na vzdialenosť meča alebo ak disponuje strelnou zbraňou. Prezrel si pozorne hotový oriešok a pridal ho do malej taštičky pripnutej o opasok. Na opasku visela aj malá kuša so šípom, na konci ktorého bolo priviazané dlhé jemné lano. Lano treba pre každý prípad. Keď Wrabec zbadal Williama, ako zadumane prichádza k nemu, prehodil cez opasok s výzbrojou svoj plášť. William si prisadol a vyzeral, že nič nezbadal.

„Počúvaj, Wrabec, s Ericom sa deje čosi veľmi čudné,“ začal potmehúdsky rozhovor. „Včera sa ma pýtal, či si myslím, že je potrebné natrieť si polovicu hlavy namodro, ak sa chce horal oženiť,“ pokrútil hlavou a nadvihol obočie. „Nič také ho predsa nikdy predtým nezaujímalo.“

„Áno, je to čudné. Mňa sa zasa pýtal na biskupa Bryndzu,“ odpovedal Wrabec, keď si spomenul na Ericovo záhadné správanie z minulých dní. Vycítil, že ten chlap má nejaké tajomstvo. Bol si tým istý.

„Navyše, zvykne sa občas niekam vytratiť a keď som ho hľadal, či nelozí po skalách, nebolo ho nikde,“ pokračoval William, špárajúc palicou v pahrebe. „A pritom mi vždy povie, že ide liezť, potvora.“

Wrabec premýšľal. „Vieš, nemôže v tom byť... žena?“ Povedal to opatrne, lebo vedel, ako zvláštne to bude znieť. William sa však zotváril prekvapivo vážne.

„Tiež mi to už napadlo. Mám taký pocit, že ten chlapec si tu drzo chodieva na rande,“ potvrdil William.

„Možno. Ale nás neprechytračí,“ začal sa Wrabec. Obaja sa na seba usmiali. „Treba to vysledovať,“ povedali jednohlasne a tvárili sa náramne spokojne, ako sa len môžu tváriť dvaja čerství sprisahanci. „Ale to až zajtra. Dnes už podľa mňa nikam nepôjde,“ povedal Wrabec a pohľadom skontroloval oblohu. Mal dnes ešte dôležitú prácu. William súhlasil, nebolo sa kam ponáhľať. Wrabec si zobral všetky veci a odišiel. Prešlo len pár minút, keď si k Williamovi prisadol Rob.

„Bavil si sa s Wrabcom o Ericovi?“ opýtal sa.

„Áno. Vraj sa ho pýtal na biskupa. Vyzerá to tak, že ten trúd sa chce naozaj ženiť a nám vôbec nič nepovedal.“ Williamovi sa v očiach blýskalo. „Neboj, ešte mu to osladíme,“ uchechtol sa spokojne.

„Ale všimol si si, že aj Wrabec nám niečo tají, že?“ nadhodil Rob akoby nič.

„Všimol. Teda, možno je to nejaká malichernosť, ale obaja sú v posledných dňoch čudní.“ William hľadel do mŕtvej, studenej pahreby a plamene, ktoré v ohnisku chýbali, veselo tancovali v jeho hnedých očiach.

„Sú to potvory, obaja. Ale uvidíš, že ak z toho bude malér, nakoniec ho budeme riešiť my dvaja,“ nasrdil sa Robert, ktorý teraz vyzeral ako rozhnevaná postavička z večerníčka.

Zatiaľ čo William s Robom premýšľali o tajomstvách svojich bratrancov a Wrabec si odnášal nové súčiastky do Veveričiakovho kostýmu, Eric McEesh bol v háji pod vedľajším kopcom. Prikradol sa k čistinke, na ktorej zvykol pozorovať svoju vyhliadnutú lesnú žienku a premýšľal, čo ďalej. Rád by sa s ňou stretol, ale veľmi sa mu do toho nechcelo, lebo sa obával, čo ho na takom stretnutí môže očakávať. Celé to bolo náročné na nervy, ale ako správny bojovník bol pripravený nevzdať sa a ak to bude potrebné, preliať pár litrov krvi.

Prechádzal pomedzi stromy dúfajúc, že ju kdesi zazrie a to nepríjemné zoznamovanie samo od seba prejde... a budú sa už poznať. Potom sa s ňou ožení. Bol to dokonalý plán, aspoň v Ericovej hlave tak vyzeral. Čím viac sa však blížil moment stretnutia, tým viac mu nohy oťažievali a jazyk sa mu lepil, skrátka sa cítil ako starý Lloyd Lleyton, keď prichádzal nad ránom domov z veľkej klanovej porady, bez kiltu a niekoľkých predných zubov.

„Ty si Eric, však?“ Ten hlások mu zaznel v ušiach, akoby ho pohladili malým jemným mačiatkom.

Najprv sa neotočil, len zísal pred seba a dúfal, že patrí jeho vyvolenej, kvetinovej lesnej bytosti.

„Som.“ Na viac sa v prvej chvíli nezmohol a neohrabane sa otočil so srdcom rozbúchaným, akoby mu chcelo preraziť hrudný kôš a v rytme samby odtancovať ku krajším zajtrajškom. Bola to ona. Na hlave mala rovnaký veniec z lesných kvetov, ktorých mená Eric nepoznal, ale zdali sa mu vkusné a tým správnym, nenápadným spôsobom roztomilé. Dievča pod vencom bolo rovnaké, útle, veselé a roztomilé. Teraz sa smialo.

„Nič viac k tomu nepovieš?“ opýtala sa a jej hlások sa rozliehal celým krvným riečiskom zmäteného horala, pokúšajúceho sa nájsť pevnú pôdu pod nohami.

„Ale áno. Totiž, volám sa Eric, Eric McEesh z klanu McEeshovcov.“ Mierne sa uklonil a baret si stiahol z hlavy v gentlemanskom geste, tom najlepšom, čo mal v talóne pre úctivú konverzáciu s dámmou. „Ako sa voláš ty?“ kontroval otázkou so silou ľadoborca, ktorý posielala kryhy vzájomnej nedôvery hlboko do zabudnutých vôd minulosti. Tak to má byť. Zoznámenie hodné machra.

„Ja? Ja som predsa Mätula. Bývam tu v lese a každé ráno chodím vítať slnko.“ Znovu sa zasmiala.

„Ja viem,“ povedal Eric uvoľnenejšie, no hneď si uvedomil, že urobil chybu a rýchlo sa opravil. „Totiž chcem povedať, *naozaj?* Chodíš ráno vítať slnko? Kto by to bol povedal,“ bľabotal a dúfal, že všetko nepokazil.

„Myslela som, že ty by si to povedal, keďže sa na mňa väčšinou pozeráš spomedzi tých kameňov.“ Mätula mávla ledabolo rukou smerom k skalnej stene, na ktorej mal Eric svoju tajnú rozhladňu.

„Čože? To teda nie!“ vybafol v sebaobrane a o krok ustúpil. Mätula urobila bezstarostne krok vpred, akoby chcela medzi nimi udržať rovnakú vzdialenosť alebo jednoducho poukázať na to, že Erica nepovažuje za šialeného špehúňa. Srdce sa mu znovu rozbúchalo ako o preteky.

„Ale áno,“ usmiala sa a pozrela naňho pohľadom, proti ktorému nedokázal bojovať, ani pred ním ustupovať. V mozgu sa mu pre-mával len vietor, naháňajúci známy westernový chumáč ôstia cez ľudoprázdnú ulicu. Potriasol hlavou.

„Máš pravdu. Pozeral som sa na teba,“ priznal napokon, ešte stále vykolajený prítomnosťou lesnej bytosti. „Nehnevaj sa, prosím.“ Uprel na dievča svoj najľútostivejší pohľad, ktorý si schovával pre mäkkých a milosrdných trolov, keď ho kdesi nacytali bez zbrane.

„Nehnevám sa,“ Mätula sa stále rovnako smiala. „Podľa mňa je to celkom milé,“ povedala a Ericovo srdce urobilo salto mortale, zakončené bezchybným dopadom a trojitým rittbergerom.

„Ak máš čas, môžeme sa na chvíľku porozprávať,“ navrhol Eric opatrne, hoci nechcel situáciu vyhrotiť, ani nijako tlačiť na pílu. Rozhodol sa však predsa len kuť železo, kým je horúce.

Mätula sa hneď aj posadila na miestečko, kde slnko presvitlo cez koruny stromov a rozveselilo dovtedy celkom neveselé trsy lesnej trávy. „Pod' sem, posad' sa,“ ukázala hneď vedľa seba a Eric ju bez slova poslúchol. Upravil si kilt, aby nedošlo k trápnej situácii hneď pri ich prvom stretnutí, a posadil sa.

„Čo vy vlastne tam hore na kopci robíte?“ opýtala sa, keď po pár sekundách ticha Eric vyzeral, že začať zmysluplnú konverzáciu bude preňho nadľudskou úlohou.

„Vieš, my strážime stáda oviec,“ vysvetlil. „Ale vo voľnom čase robíme, čo chceme, väčšinou bojujeme so zlom, napáchame... totiž naprávame krivdy spáchané na slabších a bránime ženy pred grobianmi. Ved' to poznáš, taký normálny deň.“ Eric pri tejto špeciálnej verzii svojho každodenného života celý vyrástol od spokojnosti samého so sebou. Snáď to nebolo príliš prehnané.

„Bránite ženy pred grobianmi?“ V Mätulinej tvári sa zračila kombinácia nezbednosti a zvedavosti.

„Áno, to veľmi často. My sme všeobecne veľmi dobrí k ženám.

A tiež sme veľmi dobrí otcovia detí.“

„No toto! Otcovia detí?“ Nadvihla tenké obočie. „A ty máš koľko detí?“

„Ja zatiaľ nemám žiadne. Ešte totiž pre ne nemám mamínu,“ hodil po nej letný pohľad. Zasmiala sa.

„Tak to je smutné, nemať mamínu pre deti. U nás dáva na všetky deti pozor Mati Vlčica.“

„Mati Vlčica je tá... dáma, čo mi pri našom minulom stretnutí tak nadávala?“ zneistel Eric.

„Óóó, áno! To je ona, niekedy je ozaj veľmi prísna, ale má nás všetkých rada.“ Mätula mala oči ako veľké lesklé koráliky, pohľad upierala priamo na Erica, ktorý ho nebol ani schopný opäťovať, taký bol z nej nervózny. Len úkosom hádzal pohľady na jej bezstarostnú, veselú tvár a rozlievala sa ním vlna pokoja, ktorá v kontraste s nervozitou z celého stretnutia vytvárala podivný, striedavo príjemný a nepríjemný pocit v žalúdku. Rozhodol sa, že sa ešte zmôže na nejakú duchaplnú odpoveď.

„Hmm, prísne maminy máme u nás v klane často. A keď nemáme maminy, preberú ich úlohu sestry, tety, sesternice a ostatné... dámy v rodine.“ Eric si celkom živo predstavil Arlene ako ich všetkých mláti hlava-nehlava vankúšom, alebo naháňa s veľkou varechou v ruke. Autoritatívne dámy *rozhodne* patrili ku klanu McEeshovcov. Bolo to podobné ako so štrúdlou a makom.

„A koľko máš vlastne rokov, Eric McEesh?“ opýtala sa opäť Mätula, pričom na Ericovo meno pridala zvláštny dôraz. Možno skúšala ako znie vyslovené jej ústami. Ten veselý úsmev jej stále ihral na tvári.

„No, tuším dvadsaťjeden, ak sa ešte dobre pamätám. Vieš, som už starý chren.“

„Chren? To je kto?“ Mätulino obočie sa stretlo pri koreni nosa.

„Chren je predsa jedlo! Taká štiplavá koreňová vec. Nejedávaš chren? Ja ho jem stále,“ odpovedal.

„Ty si teda bláznivý človek,“ ukázala naňho prstom. „Nevyzeráš vôbec ako štiplavá koreňová vec.“

„A ako vyzerám?“ kontroval Eric, ponárajúci sa do hlbín rozhovoru ako do páperového paplónu.

„Hm,“ Mätula zväžnela, ale len natoľko, čo vyžadovalo seriózne zamyslenie. „Si srandovný,“ vyhlásila s pevným presvedčením. V Ericovej hlave sa tie slová ozývali ako kameň padajúci hlbokou jaskyňou. Bolo to lepšie než *ohavný*, špinavý, *zvrhlý* alebo *protivný*, to nepochybne, ale keby si mal vybrať, radšej by počul *chrabrý*, *mocný*, *príťažlivý*... proste čosi také. Nikto sa ešte nikdy neodvážil nazvať Erica McEesha srandovným bez toho, aby mu horal následne nerozbil hlavu jeho vlastným kolenom. Dnes však nemal pripravenú nijakú obranu, ba dokonca bol ešte rád, že to nedopadlo horšie. Povedal si, že pre začiatok môže byť aj srandovný.

„Vieš, ja sa najradšej celý deň len smejem, ak práve niečo dôležité nerobím,“ Mätula spokojne pokračovala v načatom rozhovore, ani si nevšimla, ako Eric premýšľa nad jej predošlou odpoveďou.

„Tak to by si potrebovala ako spoločnosť niekoho srandovného, nie?“ Eric sa opäť šibalsky usmial. Aspoň dúfal, že to vyzeralo šibalsky, nie úchylne alebo hlúpo. Niekedy by rád videl svoju vlastnú tvár.

„To teda určite.“ Mätula sa rozosmiala, až sa za brucho chytala. „Ty si zvláštny človek, Eric McEesh. Myslím, že keď ešte niekedy prídeš na návštevu, môžeme sa veľa nasmiať.“ Utrela si slzy z tváre.

„Na čom sa to vlastne stále smeješ?“ Eric z nej nespúšťal zrak a tiež sa usmieval. Taká bola totiž sila jej malej, ale priebornej osobnosti. Všetok ten smiech sa prelietol k nemu, ale z jej tváre nezmizol.

„Predsa všetkému. A najviac ľuďom,“ povedala. Eric sa nad tým zamyslel. Bol v tom kus veľkej pravdy a on nevedel, či si to drobná lesná víla naozaj uvedomuje alebo je tá jej múdrosť len prezlečená veselá bezstarostnosť. Obaja vstali, akoby zaznel nejaký povel, a Eric mal pocit, že by mal ísť, ak nechce celé stretnutie zbytočne siliť. Vôbec sa mu nechcelo a ešte chvíľu neisto postával vedľa nej.

„Mal by som už ísť,“ povedal. „Je neskoro a doma ma budú čakať.“ Mätula sa opierala o strom, stojaci oproti nemu, uprostred padajúcich tieňov okolitého lesa. Naozaj už bolo neskoro a poobedie sa pozvoľna prehuplo do podvečera, čo si až doteraz vôbec nevšimol. Ochladilo sa.

„Áno, mal by si ísť, nech prídeš ešte za svetla. Ja nerada chodím potme,“ súhlasilo lesné dievča.

„Ja chodím po tme často,“ odpovedal Eric. „Maj sa pekne. Zatiaľ.“ Kývol jej na pozdrav, no prešiel len pár krokov, keď znovu začul ten tenký hlások doliehať spoza stromov.

„A je to všetko pravda o horaloch a ich kiltoch?“

Dlhoročný vodca gardistov a najprotivnejší bojovník známej histórie vesmíru, mocný Ozil, si práve znovu pripínal svoj ligotavý strieborný odznak na ešte ligotavejšiu tmavú uniformu. Už po jedenásty raz sa na opakované naliehanie vladkovho osobného sekretára vrátil do služby, medzi neschopných a neporiadnych strážcov zákona, alebo pre tých, čo už stratili ilúzie, strážcov barového pultu. Jediný úsvit, ktorý kedy ustrážili pred zločinom, bol *Tequila sunrise* a jediná sloboda, ktorú vytrhli z pazúrov mocných skorumpovaných korporácií, niesla meno *Cuba libre*. Tak to bolo od nepamäti až dodnes. Jedine on, Ozil Mocný, Ozil Neohrozený, Ozil Hrdinský, dokázal vyliezť spomedzi spodiny, chytať ozajstných zločincov, bojovať s vagabundmi a zatvárať ich. Vnútil svoju spravodlivosť miestu, ktoré o ňu príliš nestálo, rovnako ako vnútil svoju osobnosť ľuďom, ktorých z nej išiel trafiť šlak. Vedel to a vôbec ho to nerozhodilo.

A vtom, keď sa zdalo, že so svojím životom ani nemôže byť spokojnejší, sa objavil ten chlap. Chlap v kostýme veverice, ten najtrápnejší a najúbohejší bojovník, akého kedy nosila maticka zem, urážka všetkých bojovníkov a všetkých mužov, začala robiť jeho prácu v jeho meste. Takú potupu Ozil, syn Ozilov, najhrdinskejší bojovník súčasnosti, nestrpí.

Vlak retrospektívnych myšlienok sa zastavil pri pohľade do zrkadla, ktorý Ozila presvedčil, že vyzerá dokonale úctyhodne, akurát tak, ako má vyzeráť *skutočný* strážca poriadku, muž, ktorý vsadí tú prekliatu vevericu do želiez. A to ešte dnes večer!

Skontroloval svoj dlhý, ťažký meč, na ktorý kedysi roztavil celý kostolný zvon a ktorým roztínal iné meče ako hrudky masla. Všetko mal pripravené, krúžkovú košeľu navlečenú, štít stál opretý pri dverách a puklica na ňom sa ligotala od hodín leštenia. Keď bol ko-

nečne pripravený, slnko sa už klonilo k západu. Popripínal si všetku svoju výzbroj, nasadil helmu s hrubým chráničom nosa a teatrálne rozrazil dvere domu. Škoda len, že na ulici práve nikto nebol, aby videl a náležite ocenil Ozilov nástup do nočnej služby.

„Tatko je doma,“ povedal Ozil, neadresujúc to nikomu konkrétnemu, skôr akoby varoval všetko zlo Mestečka pred svojou náhlou a zdrvujúcou prítomnosťou. Pomaly prechádzal ulicou, ponárajúc sa do súmraku, a v tichu, ktoré práve v tejto časti Mestečka zavládlo, zneli len zvuky jeho krokov a slabé popoťahovanie zapchaného nosa.

Wrabec McEesh mal svoj veľký batoh prehodený cez plece a bežal dole k Mestečku. Večer sa blížil a on sa potreboval premeniť na hrdinu skôr, než bude unesené ďalšie dievča. Prechádzal vysokou trávou a blížil sa k bráne do Mestečka. Keď preskočil cez drevenú palisádu na opustený dvor, začal rozbaľovať batoh. Bolo to ako pitva, len obrátená naruby. Z jednotlivých kúskov, rozdelených precíznymi rezmi a zošitých na správnych miestach, vznikol celý tvor. Predné labky, zadné labky, veľký chumáčovitý chvost, všetko spolu formovalo hrdinu. Nasadil si veвериčiu masku, zatiahol niekoľko remienkov, aby sa uistil, že sa mu nezošmykne. Po chvíli tam stál Veveričiak, plne ozbrojený a so všetkými gombíkmi pozapínanými.

Vykročil.

Opatrne prechádzal Mestečkom ako vidlička vyškrabujúca posledné kúsky cestovín dnom hrnca a dúfal, že nevydá nejaký nepríjemný zvuk, ktorým na seba upozorní. Keď potiahol nosom, aj vzduch sa mu zdal akýsi inakší, akoby všetko čakalo na tento večer, večer, kedy sa konečne stretnú nové sily Mestečka. Veveričiak si bol istý, že túto noc vyjde únosca dievčat do ulíc. Bolo v tom niečo osudové. Práve keď Ozil rozrazil chatrné dvere svojho domu, vyliezol Veveričiak nikým nevidený po rebríku na strechu a rozhliadol sa do noci. Strechy Mestečka tvorili celkom iný svet, otvorený, kriivolaký a nebezpečný, no jednako chránil hrdinu pred pozornosťou, ktorú väčšina zločincov upierala do tieňov v tmavých kútoch

a koncov slepých uličiek. Sponad šikmých striech domov vyčnieval len kúsok huňatého ryšavého chvosta, ktorý sa rýchlo pohyboval smerom k centru. V hlave sa mu prelievali myšlienky, analyzovali motívy a možné scenáre. Čo by robil on, keby chcel uniesť dievča? Ako? Kde? Nebolo to jednoduché.

Zastal až celkom pri centre, na vysokej streche domu oproti kostolu. Chvíľu len počúval, či ho niekto nesleduje alebo sa nepotuluje po ulici dole. Po chvíli sa oddelil od tieňa veľkého komína a pristúpil k okraju rímsy. Novú výzbroj treba vždy najprv otestovať, než je použitá v ostrom boji. Jediným plynulým pohybom odopol malú kušu, z ktorej trčal dlhý zmotaný kus lana, a zamieril na kostolnú vežu. Šípka mala namiesto obyčajného hrotu široký hák s dlhým bodákom v strede, trpasličí výmysel pre pirátov a ďalších lumpov.

Krátko pozrel pozdĺž dráhy strelby a stlačil spúšť. Šípka sa zachytila v konštrukcii zábradlia a aj po silnom trhnutí ostala bezpečne na svojom mieste. S istými obavami Veveričiak odopol lano zo svojho opasku a urobil silný uzol okolo komína, za ktorým stál. Smerom hore to bude ťažšie, ale na druhú stranu, radšej si to natrénuje teraz v pokoji, než keď po ňom budú strieľať alebo ho naháňať. Skusmo sa chytil lana a prehupol sa cez okraj strechy.

V prvej chvíli padol dole a ostal visieť na váhou prehnutom lane, držiac sa len rukami ako batoh krumplí na pleciach rachitického kuchára. Napol všetky svaly, ktoré sa mu zdali aspoň ako-tak použiteľné, a vytiahol sa hore. Obopol lano oboma rukami aj nohami a začal sa posúvať kúsok po kúsku hore. Po chvíli sa dostal do tempa a zvyšok dráhy preliezol vrtko ako ozajstná veverka. Spokojne vyšiel na vrch kostolnej veže, kde v strede trónil veľký mosadzný zvon, ktorým biskup Bryndza zvolával ovečky Myrmekove ku každodenným pobožnostiam. Vtesnal sa vedľa neho z tej strany, odkiaľ bol najlepší výhľad na hlavné ulice, križujúce sa v centre Mestečka. Pomedzi staré, práchnivé latky zábradlia veže mal relatívne dobrý výhľad na dianie dole a z vrcholu veže počul všetko oveľa lepšie ako z ktoréhokoľvek iného miesta. Vytipoval si to miesto už predtým, aby mohol večer ísť naisto. Odrezal za sebou lano, ktoré neškodne padlo na druhú stranu, a len ťažko by teraz niekto hľadal jeho druhý koniec tu hore. Navyše, lana mal ešte dosť.

„No tak pod,“ sykol medzi stisnuté zuby, krotiac vlastný adrenalín. „Kde si tak dlho?“ Sekundy plynuli rovnako pomaly ako ryba, plávajúca medom, našahovali sa do žuvačkovitých tvarov, až ho išlo rozhodiť od nervozity. Možno dnes únosca pôjde do inej časti Mestečka a on ho nenájde. Doteraz sa však všetky únosy obmedzovali na tých niekoľko ulíc v zadnej časti, smerom, ktorým napínal všetky zmyslové bunky. Hľadať ho po celom Mestečku by bola rovnako náročná úloha, ako nájsť Jančiho Fičúra triezveho v nedeľnej škole. Na chvíľu sa vystrel a prebehol pohľadom celé zorné pole viditeľné z veže. V nočnom svetle pochodní to nebolo *Myrmekviečo*, ale horali mali celkom ostrý zrak. Doprial si krátku chvíľu výhľadu a opäť sa skrčil za zvonom. Možno práve teraz niekde čaká a pozerá sa, možno ho práve teraz videl a odíde tam, kam ocelová päst slabých nedočiahne. Čakal ešte chvíľu a hoci bolo stále skoro, ledva neskorý večer, zdalo sa mu, že už uplynul všetok čas vesmíru. Obyčajní zlodeji a lupiči dnes nevychádzali z domu, akoby duel Veveričiaka s únoscom bol posvätný všetkým kriminálnikom široko-ďaleko. Bola to noc ako stvorená pre víťazstvo dobra nad zlom.

„Tak kde, do čertovej matere, si?“ začínal sa rozčuľovať Veveričiak a poklepkával prstami po doskách. Trvalo to už príliš dlho.

Preliezol zábradlie, vytiahol ďalší dlhý kus lana, prevliekol ho cez jeden z nosných trámov a chytil oba konce do svojich rúk. Spúšťal sa dole, rýchlo a opatrne. Keď zliezol celkom na zem, silno zatiahol a celé lano mu spadlo k nohám. Pripol ho späť k výstroju a rozbehol sa ulicou čo najnenápadnejšie na opačnú stranu, aby sa rozhlíadal aj tam. Možno mu uniklo niečo dôležité, čo mal po tých predošlých únosoch vedieť.

Prezeral všetky temné kúty za domami, v záhradách, v temných uličkách. Zarazil sa, keď si uvedomil, že už myslí presne tak obmedzene ako obyčajný bandita. Zdvihol pohľad ku strechám a prechádzal jednu po druhej, sám nevidený a poháňaný spravodlivým hnevom. Nad tmavými oknami a osamelými svetlami pochodní, nad Mestečkom pulzujúcim životom, skrytým v škruvine z dreva a slamy, Veveričiak zbadal postavu. Bola to len sekunda, počas ktorej uvidel toho muža, oblečeného do čierneho, s rukami ako lopaty. Postavu, ktorú zbadal po prvý raz len pred pár nocami a odvtedy